

Anul I, Nr. 1, 1-15 Martie 2010
PUBLICAȚIE BILUNARĂ

CONSTELAȚIA

Organ de presă al Liceului Pedagogic
ȘTEFAN ODOBLEJA din Drobeta-Turnu-Severin

De ce... Constelația?

După cum se poate citi din subtitlu, **Constelația** este un *jurnal* al elevilor și profesorilor din **Liceul Pedagogic Ștefan Odobleja**, din Drobeta – Turnu-Severin. O publicație ceva mai...specială, deosebită de revista Liceului (**ECOURJ**), din mai multe puncte de vedere. În pofida formatului, și **deocamdată**, acest *organ de presă* apare așa cum îl vedeți, urmând ca, în curând, să se tipărească și să se prezinte ca un **ziar adevărat**, cu identitate proprie. Deci, primele 2-3-4 numere vor apărea sub această formă, pentru care am optat, de început, ca un exercițiu de...*dezgheț* pentru **ziarul** dintr-un viitor apropiat.

Apariția sa este **bilunară** și, în primă fază, ne va folosi să *ne facem mâna* în tehnicile de culegere, redactare ș.c.l. proprii unui ziar editat de elevi, care alcătuiesc și echipa redacțională, cu colaborarea și sub îndrumarea profesorilor lor, oblăduiți de Conducerea unității școlare amintite mai sus.

Această frumoasă inițiativă a încolțit în mințile câtorva oameni: a dlui **Dragan Nedelcu**, inimosul patron al **Editurii STEF**, a **subsemnatului**, și a prof. **Constantin Stana**, el însuși reductibil jurnalist, care coordonează și publicația. Ea s-a născut sub zodia blândă și semnificativă a **Dragobetelui**, sub **Constelația Dragonului**, de care ne leagă nevăzute fire mitologice, și sperăm să crească și să înflorească prin eforturile spirituale ale *conlucrătorilor* ei.

La nașterea sa, ce se *moșește* astăzi, dăm drumul din inimile noastre, cu sfla cuvenită, **speranței** că va crește mare și că va deveni **foaia pentru minte, inimă și literatură** a tuturor elevilor din liceele județului nostru, și nu numai!

Îi dorim bun venit în lumea cititorilor de toate vârstele! Să fie iubit de toată lumea, după puritatea de gând, și de suflet a celor care i-au pregătit, cu mîgală, apariția!

Ion Pirvuț,
Director al Liceului Pedagogic
Ștefan Odobleja

ÎNCHINARE

Imi tremura mâna și sufletul, pentru că, la vestea ce-am aflat-o, un imperiu de emoții s-a instalat în sufletul meu, la gândul că ÎNCĂ mai există **Liceul Pedagogic**, Liceu care a dat de-a lungul anilor cadre didactice de o înaltă pregătire profesională și de o deosebită conduită morală! Mă duce gândul la un corp profesoral de excepție, cu o bogată cultură generală, dar și de un înalt profesionalism, de la care am avut multe de învățat! Mulțumim Domnului că au existat și mai există, și El să-i odihneasca pe cei care au trecut în rândurile dreptilor din cer..!

Acum, la ceas de sărbătoare, când liceul editează primul său **ziar**, ca una care am terminat cursurile în acest lăcaș de rafinată cultură, urez celor care au avut aceasta lăudabilă inițiativă, elevilor și Dascălilor de Neam de la Odobleja, neostoiită putere de muncă și ediții cât mai multe! Știu că potențial aveți!

Voi, dragi elevi, să fiți mândri de liceul vostru, să duceți onorabilul său nume oriunde vă veți afla, pentru că sunteți urmașii și continuatorii unor promoții de învățători care au fost respectați "de la vladică, până la opincă", și care au dat Țării multe generații de oameni bine formați.

Studiați într-un templu care a fost parcă hărăzit de Dumnezeu să rămână viu în memoria tuturor celor ce i-au trecut pragul!

Fiți continuatorii acelei dăscălimi, în ciuda tuturor vicisitudinilor acestor vremi!

Daniela Ghimeș - Învățătoare

Cu viața... la ziar!

De când cu drăguțul de Gutenberg, viața noastră cea de toate zilele a trecut, cu bune și rele, pe tărâmul mai alb sau mai crem al hârtiei tipărite. Proces ireversibil, inconvertibil și, mai ales, insațiabil...!

Cea mai dedulcită la drogul dezvelirii (im)pudice este viața „scriitorilor la ziar”. Hrăniți vampiric, zi și noapte, cu sosul existenței semenilor, ei ne fixează cu bolduri într-un soi de insectar fascinant pe care-l studiem vorace în special dimineața, la cafea, îl disecăm în pauza de prânz și-l dezbatem după toate regulile, seara, la o cină de afaceri.

„Făcătorii” de ziar sunt organizați, de regulă, într-o redacție mai mare sau mai mică, un fel de familie bună, pătimășă, trăitoare într-o continuă vânzolare în jurul mirabilei și, în egală măsură, a detestabilei, „lumi de hârtie”. Este o lume sub lupă, astfel încât e contraproductiv să te superi pe ea, ba chiar, mai grav, s-o repudiez. Subiectivismul ei este, totuși, suma subiectivismelor noastre, n'est ce pas?

Cu aceste reflecții intru și eu, acum, în familia făcătorilor de ziar de la Liceul Pedagogic „Ștefan Odobleja”, ziar ce se vrea bilunar ca apariție, ambiționând mnealui să cotrobie prin sertarele cu manuscrise sau prin fișierele computerelor noastre de

acasă sau de la școală, în căutare de proiecte, ambiții, performanțe, provocări, etc. Familia aceasta, redacția ziarului nostru va să zică, este una eterogenă: profesori, elevi, echipa de conducere și de administrație, foști absolvenți. Va fi interesant să întâlnim, în paginile aceluiași ziar, profesorul și elevul, de parcă am da extemporal împreună pe o temă comună. Nu voi mai fi cerberul de la catedră, ci „colegul de birou redacțional”. Ne vom provoca unul pe celălalt, ne vom cunoaște fără catalog, ne vom duela cu stylos/stylus, anticul obiect de scris, cu vârf ascuțit și rezistent, reductibilă și fermecătoare armă! Și, Doamne, ce spectacol va să fie! Primul număr va semăna cumva cu haina roșie a toreadorului din prima zi a coridei: fluturată mai timid, mai departe de taurul care și el, la rândul-i, tatonează terenul. Spectatorii din tribune sunt excitați, într-o așteptare înțeleștată, fără să știe dacă vor avea motive să ovaționeze la final. Toți trag nădejde însă că lupta celor doi va fi frumoasă, dreaptă, curată, față în față.

Ce mai, abia aștept ieșirea în arenă a toreadorilor noștri! E nevoie doar de primul strigăt din mulțime, de prima ovație! Hai, Pedagogic!

Profesor VIORICA STĂVARU

Euphoryon

Profităm de sacra prezență a **Babelor**, în calitatea lor de **Mume** ale Vremurilor și ale Lumii, ca să le rugăm, cu toată evlavia, să ia sub protecția lor acest **nou-născut** jurnalistic și, după rânduiala din veac, să-i binerostuiască destinul, cu harul pe care l-au primit de la Creator.

Constelația este, în fondul ei metaforic, școlăriimea din **Liceul Pedagogic** (fosta **Școală Normală**, unde au ... *constelat* dintotdeauna **Dascălii de Neam**), ploaie de stele deosebită, pe bolta spuzită de aștri a adolescenților liceeni. Lumina discretă și curată a acestei **Constelații** e depășită poate doar de **Speranțele** și de **Elanurile** vârstei lor.

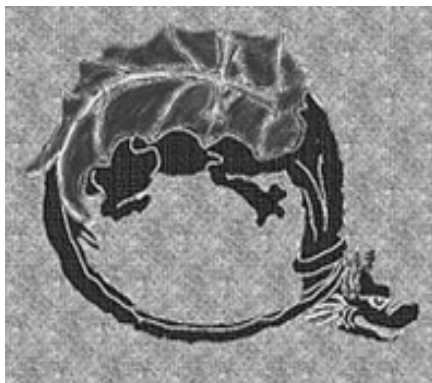
Constelația este o *circumstanță tipografică* unde putem să dăm expresie diversității și bogăției noastre de cunoștințe, de sentimente și de abilități; un nou canal de comunicare cu cei de o vârstă cu noi, și cu cei de alte vârste, mai mici sau mai mari, de aici sau de aiurea.

O dată la două săptămâni (de două ori pe lună, dacă vă place mai mult așa!) vom ieși în lume cu tot ce avem noi mai bun. Primiți-ne cu brațele deschise și cu gândul curat, după dragostea cu care noi venim către voi...! **Ahoie!**

Redacția

DRAGO – BETE

(hoinăreală onirică a Făurarului)

Un sfânt șturlubatic și de pripas, adus aiurea de aluviunile democrației debordante din Occidentul ce-a inundat *cu de toate* porțile Orientului Levantin, a luat sub patronajul său, fără să mai întrebe pe nimeni (dar abuzând *hiclean* de debusolarea **programată** a junei generațiuni române pentru care **prioritatea absolută** este distracția, și de goana după senzaționalul gregar al televiziunilor comercial-publicitare) sărbătoarea Erosului carpato-danubiano-pontic, sub zâmbetul îngăduitor (așa-s copiii!) al fascinantului și mitologicului **Dragobete** (zeul băștinaș și arhetipal al ciudatelor *seisme* interioare ce zdruncină *la greu* alcătuirile ființiale ale *Mândrei* și ale *Bădiței* de pe paralela 45 românească).

Zeitatea, regurgitată de nevoile tribale ale fostelor scursori europene, repede *fasonate* și *ștaifuite* democratic, este fratele geamăn al Halloween-ului spăimos, avortat în lumea dornică de petreceri, de senzații tari, de invazii hormonale și de multă, multă ... adrenalină, *asezonată* cu feromoni.

Ați ghicit, este vorba de *Valentin*(’s Day). Nu mai lungesc vorba despre *sfînția-sa* ipochimenul, condamnat la moarte de romanii imperiali civilizatori. Cine l-a sfințit, e treaba lui! Să se-nchine la el și să-l pupe, *glazurându-l* după *gust*, cu *preacuvioase* manele. Fiind o *afacere catolică*, pe mine nu mă interesează.

Pe când **Dragobetele** ...! Aici se schimbă *povestea*, cu toată *calimera* ei. Pentru cohorte de neștiutori, am să-i fac *dimonului* traco–geto–dacic o prezentare după *cuvință*. Pentru că **i se cuvine**.

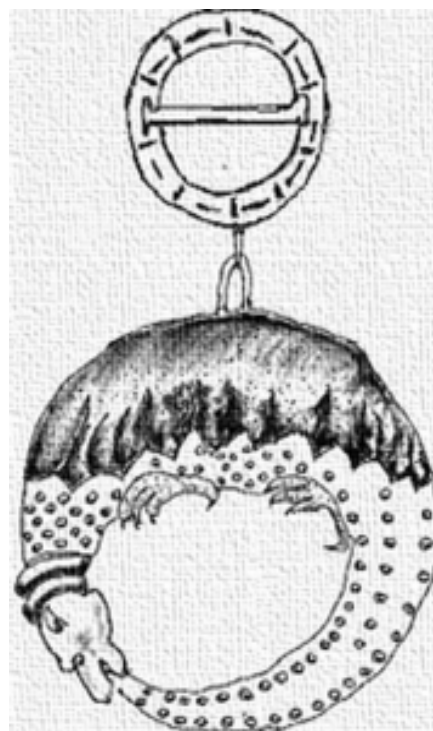
Mai întâi, un preambul.

Oricine-și *belește* ochii la un calendar, fie el chiar ortodox, în căutarea *crucii roșii* care să-l *izbăvească* de muncă în ziua respectivă și să-l dedulcească la *slăvita lene*, poate constata că, sub rasele și odăjdile sfinților creștini, unii mai martiri decât alții, **mișună** sărbătorile *păgâne*, ale pământului cu toate ale sale, și care nu s-au putut șterge din memoria colectivă ancestrală, cunoscut fiind faptul că, la **toate** popoarele lumii, orice **Tradiție** e mai puternică decât orice Sfântă Scriptură. Fiind mai veche, mai verificată, mai sănătoasă și mai...agreabilă.

Dragobetele bântuie peren, fără cumpăt și fără clintire, mentalitatea folclorică românească (de areal cultural sud–est-european) din *illo tempore* (deși *Dicționarul academic* (MDA) îi dă o *atestare* pe la 1774, vechimea mitologică a Dragobetelui nu este *afectată* de asemenea determinare cronologică) până azi. Sărbătoarea lui (zi calendaristică în care se oficiază, pe altare de duh, cel mai frumos cult senzorial, de o olimpiadă seninatăe, și cu înfiorări/transfigurări ce țin de sufletul unui **popor unic în Univers**, legitimat de *Doină* și de *Dor* – indicibile și grațioase dimensiuni ale sufletului mitic) *pică* în 24 ale lui Făurar. Romulus Vulcănescu îl *poprește* la respectuoasa păstrare întru cele-fără-deuitare, în a sa *Mitologie Română*, scoțându-l definitiv de sub persecuția Amneziei, la care se *uzmesc* din greu contemporanii neinformați, comutatori de accent valoric de pe *messă* (masă, slujbă) pe *tomberon*. S.Fl. Marian îl menționează (în *Sărbătorile la români*) ca mit viu cu ritme ludic-simbolice în Oltenia și în vestul Munteniei, cu o sumară descriere a *ceremonialului*, iar Rodica Zafin îl privește pieziș (într-un nr. al revistei *România literară* de prin 2004), cu *escamotate* simpatii valentiniene, înnodând călți de cercetare...folclorică și de *prestidigitatie* etimologică, deși nu fără oarecare temeii...

Îl *probozesc* dicționarele mitologice și demonologice de tot felul, și-l *resuscitează*, la vremea potrivită (data de mai sus), memoria lumii dacoromane.

Cu vreo patru zile înainte ca

ghiocelul să-și zbunguiască timidul clopoțel de puritate cromatică vestind trezirea Primăverii, și înțepând cu mireasmă diafană *nările Babelor* rămase încă în somnia Iernii, Dragobetele își comite zborul său impetuos peste Natura zioareilor de anotimp, peste case (palate sau cocioabe) și chipuri tinere, și mai ales prin sufletele pubere (și nu numai), declanșând sangvinare *oximoroane*, după superbia sentimentului eminescian (*dureros de dulce*), Poetul-Nepereche fiind tălmaci absolut al consecințelor dragobeteiene trăite.

De *calificare egală* cu **Eros** și **Cupidon** (tizii săi elini și romani; unii *zâmbesc*, cu *prețioasă* malițiozitate la această *omologare*, desconsiderând deopotrivă analogia, paralelismul și influența, vectori de producție și de contact (confluență) ai oricărei culturi), *decăzuți* în antropomorfism și *cătălinizați* prin budoare și alcovuri de *muieret* mofturos, **Dragobetele** își păstrează statutul lui astral, de primogenitură a Genezei. *Abordând* cu atributele sale pe toată lumea, fără discriminare, el se lasă foarte greu *abordat*. Nu se prezintă în nume propriu, și nu se pervertește în...galanterii. Nu *dă*

(continuare în pag. 3)

(continuare din pag. 2)

spațiile nemărginite pe strâmtorarea salonului. Fiind tainic, misterios, nu face vâlvă și nu-i place zgomotul. Deci nu-l veți găsi nici în *club*, nici în discotecă. Poate, cel mult, prin vreo cârciumioară cochetă și discretă, dând imbold imberbilor timizi cu elixirul bestialului său confrate (Dionysos-Bacchus), îndemnându-i să-și ia **inima**-n dinți și să *purceadă* fără zăbavă la îmblânzirea *dracilor de amiază* (*tintele osebite ale Dragobetelui*).

Domiciliind cu *acte-n regulă* în Mythos, el vine, cum am spus, din bestiarul sacru. E o *jivină terifiantă*; o *bestie* (lat. *bestis*, fr. *bête*, rom. *bestie*); un *balaur*, cu atribute *daimonice* intacte.

Suratele din balada lui Heliade își făceau cuce și-și scuipau în sân cu înfricoșată și *codoașă* curiozitate, jinduindu-i, în fond, *frecvența* (de altădată) și *schimbarea de direcție* (de acum), ori *afurisindu-l*, fiindcă nu-i plac...ridurile. Ponegrit de **babe**, nu se mânia de vrăjmașele și ofuscatele lor *insinuări* diabolizante (**draconice** – știu ele ce știu, dar fac pe...*năsfiroasele*) și-și poartă cu fală *împelițarea*, ca pe o tâlcuitoare distincție. Recunoaște el însuși că e **drac**, dar nu se *recunoaște* ca atare în zugrăvelile din iconoplastia creștină: e **luciferic**, dar nu **infern**al. N-are nicio *frăție* cu încornorații și copitații din pronaosul bisericii ortodoxe, și nici *fochist* la cazanele nesfârșitelor cazne nu poate fi *închipuit*. *Nașterea* sa e însemnată într-un *catastif păgân* de lexicograful G. Guțu (*Dicționar latin-român*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1983, p.371) cu o *parte* din...*congenerii* săi lexico-semantici.

Dragobetele este, așadar, în *documentația* hermeneutică, un **drago-bete**; este *bestia Dragon*, cu reprezentare constelată pe Uranisc. Sufixul *bestial* (-bete, -bestis) nu are nimic peiorativ. E doar un *determinant* cu aceeași *legitimitate* ca și celelalte *jivine* zodiacale (Leul, Racul, Scorpionul, Fecioara, Gemenii, Capricornul, Berbecul, Taurul, Peștii).

Manifestarea sa miezonoptică este funciară și principală, autenticată de Mister, de Taină. După *statul* funcției sale, este și el o zeitate a Facerii, perpetuându-și fenomenologia în infinitul proces mundan...procreativ. *Fertilitatea* sa este altruistă, generatoare de lume, care este beneficiara energiilor

sale virile. Sub spaima omeneste caricată a *efectelor sale malefice*, **Dragobetele** regentează *centrul senzorial*, **inima**, fiind *generatorul* celui mai înălțător sentiment uman (**drago-stea**, dragoste), pe care **el** îl pune în mișcare. *Lucașfăru*l eminescian, e o **stea-cu-noroc** pentru *preafrumoasa fată* de împărat. Este, în pofita dublei sale epifanii, ori poate *tocmai de aceea*, drago-stea, cum spuneam, **Steaua Dragonului**, sau măcar ochiul său lucind tainic și melancolic pe boltă, determinând *răsuflări* înăbușite și *zbateri* aritmice *fără leac* în pieptul tânăr, trezind **nurii**, pe care-i *obligă* să farmece lumea de jos, și semănând peste tot **fericirea dragostei**.

Oficanții Dragonului-Drago, investiți cu autoritate administrativă pe pământul pe care **el** îl tutează, sunt Drăculeștii, Drăgușinii și Drăguții (nume proprii), întemeietori, descălecători, ctitori, făptuitori. Din *burta* Dragonului, din *centrul* său vital (proiecția constelației Dragonului pe Pământ este lanțul muntos Alpino-Carpatic, cu numitul *centru vital* în Munții Apuseni), adică din Ardeal pornește *Dragonul*-Dragoș, *mândru ca un soare*, să întemeieze Principatul Moldav. Baștina Dragobetelui, carevasăzică, ar fi tot cam pe acolo. Ordinul militar nobiliar al Dragonului (omologat cu Ordinul Cavalerilor de Malta și cu Ordinul Cavalerilor Teutoni), cu care Sigismund de Luxemburg îl investește (la 1431, la Nurenberg, *centru* al mișcării luterane, *fief* al *maestrilor cântăreți* din basmele fraților Grimm și *locatie* a celebrului proces postbelic) pe principele Vlad (Dracul-Drago), tatăl lui Vlad Țepeș, e un transfer de substanță și de manifestare principală, de identificare și de recunoaștere, de impunere și de stăpânire, având semnificația extensiei energiilor acestei Constelații, a latențelor și potențelor dragonice în toată lumea carpatină, prin zborul înalt de *aerisire cosmică* al Dragobetelui. Gest și ceremonial de faimoasă **investitură**. Putem *bănui* că o licărire astrală, dragobesiană, l-ar fi pus pe gânduri și pe divinul Dante Alighieri, obligându-l la tripla constatare că *dragostea mișcă stelele* pe cer, pulsație evidentă a **Dragobetelui**. Existența și manifestările sale miezonoptice, la *ceas dedus*, caută complementaritate și echivalență în *mezzogiorno* (echivalent cronologic dragobesian al determinării temporale dantești cu care începe *Divina Comedie*), în miezul-zilei, într-un straniu

incest virtual, la *surioarele* lui pământene, la *dracii de amiază*, care sunt, conform aceleiași mentalități arhaice, fetele de măritat, a căror *criză* puberală, panicată și febrilitată, tot el o stârnește, rostuindu-și nemurirea. Găsiți ceva din toate acestea la nefericitul Valentin? Pardon!

Nemaiputând să-l cheme *la ele*, anumite babe îl cheamă la...*altele*, prin vrăji de dragoste, prin incantații de descântec. Numai așa poate primi *blagoslovire*, satisfacții și împlinire *șuia domnișoară Hus*. Risc să cred că și *Domnișoarei Pogany* îi crescuseră ochii mari, de mirată/uimită beladonă, la povestea **Dragobetelui**, povestită *din daltă* de Brâncuși, în tihna referențială a Hobiței sale, de unde s-a bejenit, *de-hobindu-se* prin Parisul cotcodăcelilor (uro-) galice. Ce mai poveste...! În treacăt, fie spus, acea *cotcodăceală* din elegantele poiate de pe Loara a tăcut o clipă, ca să asculte viersul altei păsări rare, Maria Tănase, care și-a intersectat destinul cu acela al fidiasului gorjean.

Locomoția Dragobetelui este zborul. Ca atare, echivalența **Dragobete-Zburător** nu este nici forțată, nici ridicolă. De aici putem deduce, nepărăsind logica bunului-simț, că **Dragobetele** este un *morfism zonal* al Zburătorului, cu atât mai mult cu cât, în arealul atestării sale, în ziua sărbătorii respective, este și un obicei al *zburătoritului*. Băieții și fetele în *criză* puberală merg în pădure să culeagă flori, apoi, după simpatii, după românești *afinități electice* consimțite tacit, se alege până în sat. Dacă băiatul reușește să prindă fata pe care *a pus ochii*, o sărută public, dând prilej comunității să bănuiască ce nunți e posibil să se petreacă în anul acela, și care fete *își vor lua zborul* de la casa părintească. Pentru că *Dragobetele a sărutat fetele*, certificând un sentiment de netăgăduit și provocând febrilitate pregătiri prenuptiale. *Zburătorirea* este încă vie în *practica* mitologică din Mehedinți și, după cum am menționat, are semnificația unei *protologodne*, cu fuga rituală, îmbrățișarea și sărutarea *în văzul lumii*, marcând momentul tulburător al trecerii de la simpatia puerilă la dragostea juvenilă. Se înțelege că **Dragobetele și-a vârat coada**...

(continuare în numărul viitor)

Constantin STANA

Discurs imaginar

(la final de gimnaziu)

Stimați colegi , dragi profesori și venerabilă asistență, am să mă străduiesc în limita amintirilor și cunoștințelor mele să vă demonstrez că anii de gimnaziu , de o frumusețe tulburătoare , rămân unici în viața fiecăruia.

Pentru că sunt anii primelor întrebări , certitudini și emoții și pentru că de ei te leagă aduceri-aminte frumoase sau mai puțin frumoase : prima notă mare la *limba și literatura română* (și ultima de altfel), 3-ul firav de la rubrica *fizicii* din catalog fiindcă încă nu stăpâneam bine artele copiatului pe sub bancă sau șoptitului fără ca domnul sau doamna profesoară să ne observe de la catedră , prima țigară fumată în cimitirul din spatele școlii , foamea și starea de semi-leșin după șase-șapte ore de cursuri , plimbările pe coridorul școlii în timpul orelor, în timp ce doamna directoare patrula ca o santinelă pe scările elevilor, legendarele ședințe cu părinții și ce a urmat ... după câteva ore, acasă, viteza cu care părăseai, cu capul vârat la maximum între umeri, incinta școlii, în tentativă de chiul, colega subțirică și pistruiată care îți dădea târcoale și pe care nici măcar (Doamne-fereste!) nu aveai de gând s-o bagi în seamă, și așa mai departe ...

Câte emoții poate să aducă apropierea *finish*-ului unui an școlar sau, în cazul nostru, al unui ciclu școlar..! Mai ales atunci când , despărțindu-te de acest an școlar te numești *boboc*. Emoțiile sunt provocatoare de neliniști prevestitoare fiecărei despărțiri , de noile greutăți pe care le vei întâmpina și poate de zilele acestea frumoase, atât de îmbietoare *la o plimbare*. Te despărți de veselul și celebrul *S-a sunat!*, de emoțiile canteroase dinaintea tezelor unice , de celebrele vorbe *Dă-mi și mie un pix, Hai să ne învoim* etc. Sau, și mai trist , te despărți de paturile legendare de la chioșc, de setea care te chinuia

după o oră de sport sau una de matematică, de banca prea îngustă pe care nu mai încap desenele care îți vin în minte în timpul orei de religie, când ești sătul de atâtea scris, de colegii de suferință alături de care ai trăit atâtea bucurii și necazuri, satisfacții și împliniri...

Am fost martorii tăcuți , spectatorii imparțiali și uneori *absenți* ce au cronometrat secunde cu scurgeri de timp ale fiecărei festivități de absolvire a unei clase, și îmi amintesc cum îi priveam pe cei mari care părăseau băncile școlii și plecau pe căile necunoscute ale *liceului*, gândindu-mă că într-o bună zi și eu voi ajunge la fel .

Îi priveam distrați și ne gândeam la începutul clasei a 5-a undeva, la zilele care ne vor despărți, fiecare pe calea lui, iar în clasa a 7-a și a 8-a am dat cu nasul în primele noastre examene serioase (tezele cu subiect unic!) ce reprezentau primul pas pe scara ce ne ducea în vârful *icebergului* care reprezenta de fapt scopul pentru care ne străduiam să învățăm atât, și anume să ajungem la un liceu mai bun, sau mai slab...

În clasa a 8-a am început să repetăm rolurile pentru actul final alături de cei care, stăpâniți de febra care ne apăsa pe suflet, neștiind ce va urma în continuare , de emoția *marilor împliniri* , nu realizaserăm decât târziu că cea ce s-a întâmplat undeva ... cândva... , a fost pentru totdeauna *apus*.

Băieții șmecheri din clasa a 8-a și fetele prea serioase și prea točilare , uniți apoi de febra examenelor pentru admiterea la liceu, au devenit între timp „noi”. Ne unesc zilele în care cântam într-un cor ideal sărbătorescul „*La mulți ani!*» colegului sau colegei de clasă , emoțiile propagate cu viteza luminii dinaintea tezelor sau subiectele subrede peste care ne-am aplecat frunțile fierbinți. Ne unesc clipele frumoase și greșelile , tot ce am învățat aici și acum despre viața sau despre științele exacte , ne unesc amintirile , ne unesc serile amuzante și distractive pe care le-am așteptat cu sufletul la gură și în care petreceam până târziu în curtea interioară a școlii, împreună, și în care am știut să credem și să zâmbim unul alături de celălalt.

Și dacă toate poveștile încep cu *A fost odată...*, într-o clipă de răgaz din viață o să ne amintim că „au fost odată niște copii minunați care învățau și nu prea jocul amar al vieții”.

Îmi doresc să ne întâlnim cu toții aici la această școală unde am copilărit, peste decenii, la fel de entuziaști , zâmbitori și veseli , chiar dacă drumurile noastre în viața se vor despărți.

Parcă ieri eram de-o șchioapă , neștiind ce va urma în clasa a 5-a , iar acum acele momente se repetă. Îmi amintesc cum bunicul meu mi-a dat stiloul lui, cu care a dat toate examenele, și pe care l-a primit și el de la bunicul său, spunându-mi că mă va ajuta să trec peste fiecare examen pe care îl voi întâmpina, și așa a și fost. Chiar și acum îl mai păstrez, cu el am trecut prin multe teze , multe lucrări , multe olimpiade , și m-a ajutat foarte mult, dar acum îl folosesc mai rar, deoarece acum am taste în prelungirea gândurilor , doar apăs pe ele și ies vorbele ca apa, dar nici nu-l voi arunca, pentru că el este pentru mine un obiect de patrimoniu, de tezaur național aș spune, adică *de o magistrală importanță, și de o inestimabilă valoare...*

Când vreau, mi-e de ajuns să-l țin din nou între degetele mâinii drepte ca să mă întorc în a doua bancă de pe rândul din mijloc, etajul al doilea, clasa din capătul coridorului, în fosta mea școală...

Crasoveanu Narcis-Cristian

Clasa a 9-a B

Liceul Pedagogic Ștefan Odobleja

Hey !

Nu e cel mai bun început al meu. De obicei, "hey" îl folosesc atunci când întâlnesc o persoană nouă și îmi face plăcere la prima vedere, sau atunci când dau peste cineva de mult timp nemiintălnit, sau pur și simplu mă prostesc, așa cum tind să fac și acum. E bine câte-odată să te prostesti, să uiți de reguli, să spui ce gândești, să dai frâu liber sentimentelor și să le dezbraci... să le vadă oricine fără să ai frică de nimeni și nimic. E bine că suntem toți la fel acolo înăuntru, deși nu vrem să o arătăm. Plângem singuri dar ne distrăm împreună...

Și totuși, avem timp de sărbătorirea noilor tradiții împrumutate de la străini gen Valentine's Day. Cadouri în stânga și în dreapta, întrebări și alarmări patetice cu cel mai comun exemplu "Fată, crezi că îi v-a plăcea?" și cealaltă respectiva fată răspunde "Da fată, da. Să vedem ce-ți ia el ție." Cadourile tipice vremurilor, obișnuințelor, buzunarului, mentalității cât și vârstei noastre... cadouri kich: ursulețe de pluș, iepurași roz ce spun mereu vechea zicală "I love you" până îi lasă bateria și apoi îi aruncăm la gunoi, inele mici și subțiri neapărat din argint sau o brichetă. Am întâlnit chiar o domnișoară de 16 ani ce deținea pe ambele mâini în medie de 8 inele. La întrebarea mea tipică "De unde le ai?", mi-a înșirat o listă compusă dintr-o prietenă, actualul iubit și 6 foști iubiți.

Nu am prins vremurile alea bune ale bunicilor sau străbunicilor mei când o floare de la persoana dragă este pastrată într-o carte, sau o bijuterie valorează mai mult decât o casă pentru că este păstrată cu drag în decursul vieții, sau pur și simplu... simplitatea aia care te face să te simți mai întreg și mai bogat pentru că ești iubit și iubești fără a arunca sume enorme sau nu, doar pentru "a lua ochii", dar aș fi vrut să trăiesc în acea perioadă.

Suntem "lumea" care indiferent de rangul social, situația financiară, educație sau interese, vrem să fim remarcați, să deținem, să îngrădim libertăți, să fim mândrii de prazile noastre, să ne povestim la un pahar de... suc experiențele noastre sentimentale ca pe niște câștiguri, uneori bătaii de joc pe care le putem numi "aventuri" fără să ne dăm măcar seama că suntem de fapt niște eșecuri și cât putem fi de patetici, de uzați sentimental și fizic, cât suntem de orbi și cât curaj avem de a spune atât de simplu două cuvinte foarte importante "Te iubesc!"

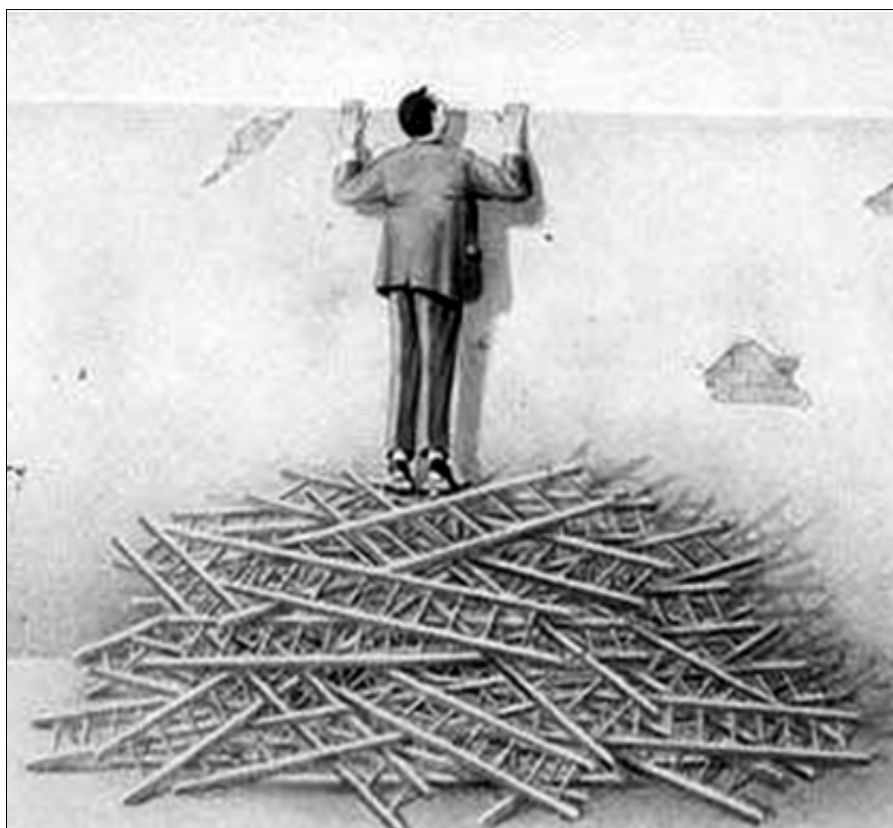
Mai suntem și "lumea" care vedem cu ochii sufletului exteriorul ca pe ceva nou și bun, copilăresc chiar. Suntem niște specii rare de "lume" numiți pradă iar prădătorii sunt aceia care știu să mintă, adoră să mintă atât de frumos prin acele cuvinte de care povesteam mai sus: "Te iubesc!". Cu un suflet atât de pur și necunosător, crezi că ai întâlnit cu adevărat iubirea și te rezumi la cuvinte, simple cuvinte ce sunt spuse azi la orice chiosc de stradă sau de ziar, fără să mai fie nevoie de acte de dovadă, fără teste de încredere și fără a acorda timp de cunoaștere. Ești doar mulțumit că ai întâlnit pe cineva care e dispus să fie lângă tine și să te mintă ca te iubește fără nicio explicație, care e dispus să împartă "totul" cu tine, așa să ne mai treacă timpul... Ești mulțumit pentru că ești bun și continui să crezi chiar dacă știi că nu e așa, că e imposibil să existe minciună și răutate și că nu ți se poate întâmpla tocmai ție asta, că tu nu meriți atâta rău.

Ce se întâmplă atunci când prada numai e nici pradă nici prădător?!? Noi nu știm deocamdată decât să fim pradă sau prădătorul, cei laudăroși sau cei tăcuți, iar unii dintre noi nu avem capacitatea nici măcar să ieșim din cele două categorii chiar și cu o familie întemeiată, chiar și cu tinerețea aruncată pe geam iubind un vis și trăind în trecut, chiar și chiar și...

Alții vor evolua atât de mult, fie din cei cu sufletul pătat fie cei pătați, vor fi de nerecunoscut. Vor fi greu de ajuns și greu de ținut de mână, îmbrățișați sau sărutați; vor fi acei oameni cărora nu le poți spune zilnic "Te iubesc!", doar odată și sincer și e de ajuns, crede-mă. Nu îi poți minți cum nu poți minți minciinosul. Nu vei ști sigur dacă ești iubit la rândul tău de astfel de persoane așa cum o faci tu dar te vei simți onorat că ai ajuns acolo, în stadiul ăla și ai simțit că ai luptat și ai făcut tot posibilul pentru a-ți menține acel loc...

Și fiecare cu locul lui. Dar locul nostru în lume este să trăim, să experimentăm și să lăsăm ceva în urma noastră și nu o vom face singuri. Și dacă tot luptăm pentru ceva mareț gen dragostea adevărată, măcar să încercăm să o facem cu raționalitate, bun simț și suflet curat și să încercăm să dăm la oparte avantajele și dezavantajele unei relații, să încercăm să ne respectăm în primul rând pe noi pentru a putea ajunge să-l respectăm și pe cel de lângă noi. Așa că, ține doar de noi dacă știm sau nu să iubim, să fim iubiți și să apreciem la adevărata valoare tot ce este cu adevărat de iubit pentru că "Cursul dragostei adevărate nu a fost niciodată neted. – William Shakespeare"

Iacob Denisa-Florentina XII F

Găinile stresate

Lăsând grija pentru pâinea cea de toate zilele într-un „măine” incert, sau înjurând guvernării vinovați de incapacitatea funciară a românului de a-și asigura această pâine altfel decât prin pleașca electorală (pomeni pentru milogi!), compatrioții noștri manifestă însă un apetit insatiabil pentru circ. Dacă ar avea circ de trei ori pe zi (și-odată noaptea), ar fi excelent, și românul neaș nici n-ar mai trebui convins că trăiește în cea mai bună lume posibilă. Leneș până la puturoșenie, pierdevărar genetic și curios cât cuprinde, se mazocheste stând îndelung cu ochii beliți la „tembelizor”, ca să se „informeze” (chipurile!), să ardă gazul și să găsească subiecte de bărfă pentru la fel de neostoita lui pălăvrăgeală. Fiind eu însumi român neaș, ca să nu fiu acuzat că fac pe lupul moralist, afirm că am și eu doze minimale din atributele de mai sus. Deci, privesc și eu la cele 82 de canale tv, plătite conștiincios la RDS.

Desigur, cei ce-l înjurau pe Ceaușescu pentru zgârcenia televiziunii naționale (singura!) de a ne oferi doar două ore de program pe zi, au primit, după lovituța din '89, TOATĂ satisfacția. Pot adormi, sforăind de atâta „trudă”, cu capul pe OTV, și se pot trezi, cu noaptea-n cap (asta însemnând 10.30 – 11.00) și cu falca nerasă pe REALITATEA TV. Ca să se sature.

Revenind la oile noastre, pot spune că, privind la televizor, mă și amuz, deși cel mai des îmi vine să-njur. Știți dvs. pe cine...!

Invazia de televiziuni (două sunt „naționale”: una – pentru noi, alta – pentru ei!), inclusiv comerciale, pe care doar avalanșa de universități (cooperative lucrative de autorizat și lustruit PROSTIA) o mai concurează, această invazie, zic, produce și emisiuni comice, deși

ele se vor serioase, (musai!) câștigătoare de RATING.

Ei, bine, la una dintre aceste televiziuni am aflat că există trei feluri de ouă, primejditoare de sănătate. Cele șampilate (și semnate de ... primari?), cu numărul 1 sunt fătate de doamnele găini în mediul lor natural. Numărul 2 provine de la găinile gregare, care trăiesc pe spații rurale, numite „bătătură” (la țară) sau „curți” (la oraș). De numărul 3 să nu vă atingeți, că e periculoase. E făcute de găini înghesuite pe câte o coală A4 și prin urmare, ba poate tocmai din această cauză, STRESATE. Rău de tot stresate. Așa de rău, că li s-a lăsat stresu-n ouă, încurcând numărătoarea lui Năstase. Chiar medici serioși, și cercetători ne avertizează (cod portocaliu – PDL?, cod galben – PNL?, cod roșu – PSD?) că nu e bine. Ca orice galinacee respectabilă, găina are și ea CODUL ei, nu? Pe sub care...se ouă.

Românul a mâncat, de când se știe, ouă: de găină, de rață, de găscă, de curcă... De struț încă nu, dar nu e timpul pierdut. Și n-a murit. Cel mult a făcut niște prieteni să se mire, cu *medicinală* îngrijorare, vizând colesterolul personal. Nimeni din neamul său, și nici din alte neamuri, n-am auzit să fi murit din cauza ouălor. Nici de gripă aviară n-a murit (din asta doar s-a „intoxicat” puțin dl. Flutur și s-a ales cu tuse-n funcție, care l-a vindecat de...ministeriat). Și nici de găini stresate n-au auzit neamurile de mai sus. Pentru ele, acolo, la țara lor, găinile erau găini, și atât. Iar de stres n-au prea avut timp să audă. Bine, pe vremea aceea și proștii erau ceva mai puțini...

Personal, cred că *stresul găinar* a fost descoperit prin București și că acolo este el în cuibarul lui cel mai bun (ceea ce nici măcar nu mai trebuie demonstrat). Unde banalele ouă

devin...ouălele. Cultură, nu glumă!

Altceva m-a surprins și m-a făcut să râd, ca telespectator...De unde știau cei/cele din tv cu pricina despre *stresul* găinilor, când ei/ele n-au fost niciodată găini? Că ei/ele de-abia **acum** au arătat că *sunt găini*. Eram noi *neamuri de poiată*, și nu știam? (De *neamul- prost* ce să mai zic?). Dar tembelizorista se vedea cu ochiul liber că e...*găină*.

Tot o găină ca și aia, abia ieșită din cuibarul blocului ei, și căscătoare de plisc rujat prin Casa Poporului a cotcodăcit (fără să se ouă!) că ar fi bine dacă s-ar face un MOL (MALL?) în cabinetul dnei Roberta Anastase... Iar laponul prostănac de lângă ea, încurcând cutcurigeala cu guițatul, a „cuvântat” pe limba lui, că i-ar sta bine Palatului Parlamentului de ... „hotel” (adică tot *cuibar*, sau *cuibușor* de nebunii) sau de cazinou pentru alba-neagra, loc de conferințe, sau sedii de afaceri (pe ouă???). Un cocoș casat și lovit de cretinie *opina* pentru...închiriere. Să mai scoatem și noi un ban. Țăla găinar.

La tv s-a văzut (și se vede zilnic) multă mizerie și s-a făcut auzită de multe ori asurzitoare cotcodăceala a românilor dâmbovițeni. Probabil așa *cântă* ei *mărețili realizări* ale economiei de paiată, și victoriile partidelor în alegeri. Și altele. Cotcodăceala de „ziua îndrăgostiților” (?!), poreclită „*Valentin's day*” (sfânt fals și de împrumut pentru imbecilitatea expansivă, fost delincvent crucificat de romani, și sanctificat de epigoni) a devenit isteria distractivă a debusolatului tineret român. Ce *dragobete*? Ce alte alea? Un cât de mic pretext pentru o nouă distracție, e întotdeauna binevenit.

Altă găină de dâmbovița, televizoristă și ea, a cotcodăcit altă trăsnaie: ei, zice, din toată dragostea și din *sărbătoarea valentindayului* i-ar fi plăcut niște „...*tăceri absolut senzaționale*” (sic! Voi ați priceput ceva? Ce o fi fost în mintea găinii?).

În cuibare comerciale moderne (cluburi, baruri, discoteci – incubatoare din care eclozează *pe bandă* trândăveala, lenea și delincvența juvenilă) am văzut nenumărate stoluri de puicute și de cocoșei, petrecând (cum altfel?) într-un cotcodăcit decibelic și tembelic, mai ceva ca la Turnul-Babel păsăresc. Foarte mulți erau liceeni. Îi *trăda* vârsta, și îngrijorarea evidentă (!) că mâine dau și ei o...*stresantă* caricatură de BAC. Parcă de-aia le păsa lor!

Și am mai văzut ceva, care mi-a reamintit că ne tragem, totuși, **din maimuțe: cozile** de găini curioase de la Palat. Dar, vorba realizatoarei: la plăcinte, înainte!

Cu disperat și scârbit cucuriguuu,
Constantin Stana
(din vârful surii demoncratice)

Începe genocidul: România a aderat la Codex Alimentarius

In 30 de ani vor muri trei miliarde de oameni: unul din lipsa hranei, alte două din cauza bolilor * Directive: eliminarea suplimentelor naturale, a mineralelor și vitaminelor * Animalele vor fi tratate cu hormoni și iradiate, iar plantele - modificate genetic * Cine va folosi produse naturale va face închisoare * Usturioul, menta și alte produse comune vor deveni droguri.

De la 31 decembrie 2009, Guvernul României a început, alături de alte 165 de state semnatare (reprezentând aproape 85 % din populația planetei), implementarea temutului **Codex Alimentarius**. Un compendiu de legi alimentare, de factură nazistă, introdus de AG Farben, și care va stabili regulile de alimentație ale natiunilor. Implementarea, prevăzută pe mai multe etape, porneste de la faptul că populația globului este mult prea numeroasă ca Terra să poată sustine o alimentație naturală. Astfel, produsele trebuie modificate genetic, construite în laborator, aditivate și iradiate. Toate aceste date pot fi studiate pe site-ul www.codexalimentarius.com. Conform acestui site, România a trimis deja formularele de înscriere și aderare în ultimile zile ale anului trecut, iar din iulie 2010, după întâlnirea de la Roma, va începe implementarea proiectului, prima etapă prevăzând plantele modificate genetic, precum și normativele aditivilor alimentari. În privința aditivării sunt implicate marile concerne farmaceutice mondiale, aceleași care sunt acum implicate și în fabricarea vaccinurilor anti-gripale, precum cel împotriva virusului AH1N1.

Secretul hranei artificiale

Codex Alimentarius este unul din cele mai bine păstrate «secrete deschise». Este finanțat de Organizația Mondială a Sănătății (OMS) și Organizația pentru Alimentație și Agricultură (FAO), ambele aparținând ONU. Este cel mai mare dezastru pentru sănătatea noastră, întrucât va interzice elemente vitale de alimentație. Adepții **teoriei conspirației** susțin că planul «Guvernului Mondial» e menit să decimeze populația planetei, aflată în continuă creștere. Dacă până acum războaiele mondiale erau cele care reglau numărul populației, de acum soluția stă în alimentație. Aceiași adepți susțin că în 30 de ani de la implementarea **Codului**, populația planetei se va stabili la două miliarde, o masă suficient controlabilă, care este îndeajuns pentru resursele planetei și care este în acord cu normele de poluare etc. În acest interval, un miliard de oameni vor muri din lipsa elementelor principale de hrană, iar alte două miliarde datorită bolilor ce vor fi generate în organism.

Hrana farmaceutică și cancerigenă

Denumirea **Codex Alimentarius** provine din limba latină și se traduce prin **codul produselor alimentare**. Reprezintă o colecție de standarde alimentare adoptate la nivel internațional, care au ca scop declarat protecția sănătății consumatorilor și asigurarea practicilor corecte în comerțul alimentar. **Codex Alimentarius** cuprinde standarde pentru toate alimentele, fie ele preparate, semipreparate sau crude și pentru distribuția către consumatori, prevederi în ceea ce privește igiena alimentară, aditivii alimentari, reziduurile de pesticide, factorii de contaminare, etichetare și prezentare, metode de analiză și prelevare. **Codex Alimentarius** intenționează să pună în afara legii orice metodă alternativă în domeniul sănătății, cum ar fi terapiile naturiste, folosirea suplimentelor alimentare și a vitaminelor și tot ceea ce ar putea constitui mai mult sau mai puțin un potențial concurent pentru industria chimiei farmaceutice. Cine se va opune sau va folosi alimente în afara **Codex**-ului va face închisoare. Practic, omenirea va avea parte de o hrană farmaceutică. Doctorul **Matthias Rath**, un specialist german care duce campanii la nivel mondial pentru folosirea tratamentelor alternative în cazul multor boli grave, descrie această situație astfel: «Adevăratul scop al industriei farmaceutice mondiale este de a câștiga bani pe seama bolilor cronice, și nu de a se ocupa de prevenirea sau eradicarea acestor boli. Industria farmaceutică are un interes financiar direct în perpetuarea acestor maladii, pentru a-și asigura menținerea și chiar creșterea pieței de medicamente. Pentru acest motiv medicamentele sunt făcute pentru a alina simptomele și nu pentru a trata adevăratele cauze ale bolilor. Trusturile farmaceutice sunt responsabile de un genocid permanent și răspândit, ucigând în acest mod milioane de oameni. La fel va fi și în cazul **Codexului**, care nu e altceva decât o măsură de decimare a populației planetei care va mânca produse farmaceutice,

ce vor fi iradiate, vor conține cobalt și vor fi modificate genetic, generând cancer.»

Aplicațiile Codexului

Directivele Codex-ului Alimentarius enunțate de către Directiva Europeană în ceea ce privește suplimentele alimentare trebuie aplicate sub amenințarea sancțiunilor financiare.

1) Eliminarea oricărui supliment alimentar natural. Toate aceste suplimente vor fi înlocuite de 28 de produși de sinteză farmaceutică, care vor fi dozați și vor fi disponibili numai în farmacii, pe bază de prescripție medicală. Clasificate ca «toxine» (!), vitaminele, mineralele și plantele medicinale vor fi pe piață numai în doze care NU au impact asupra nimănui. De exemplu coenzima Q10, glucosamine etc., vor fi ilegale, folosirea lor sancționându-se cu închisoarea.

2) Medicina naturistă cum ar fi acupunctura, medicina energetică, ayurvedică, tibetană etc, vor fi interzise.

3) Agricultura și alimentația animalelor vor fi reglementate conform normelor fixate de trusturile chimiei farmaceutice, interzicând din principiu așa numita *agricultură bio*. Aceasta implică, de exemplu, ca fiecare vacă de lapte de pe planetă să fie tratată cu hormonul de creștere bovin recombinat genetic produs de **Monsanto**. Mai mult, potrivit **Codexului**, orice animal de pe planetă folosit în scopuri de hrană trebuie tratat cu antibiotice și cu hormoni de creștere. Regulile **Codexului** permit ca produsele ce conțin organisme modificate genetic (OMG) să nu mai fie etichetate corespunzător. În 2001, 12 substanțe chimice despre care se știe că sunt cauzatoare de cancer, au fost interzise în mod unanim de 176 de țări, inclusiv de SUA. Ei bine, **Codex Alimentarius** aduce înapoi 7 dintre aceste substanțe interzise, precum *hexachlorobenzene*, *dieldrin*, *aldrin* etc, care vor putea fi folosite la liber din nou.

4) Alimentația umană certificată legal va trebui să fie iradiată cu Cobalt. Sub regulile **Codexului**, aproape toate alimentele trebuie iradiate. Și nivelurile de radiație vor fi mult mai mari decât cele permise anterior. **Codex Alimentarius** va controla accesul asupra acizilor aminați esențiali, asupra vitaminelor și mineralelor.

Cum va fi implementat programul

Pe lângă România, la **Codex Alimentarius** au mai aderat alte 165 de țări, ai căror reprezentanți se întâlnesc alternativ fie la sediul FAO de la Roma, fie la sediul OMS de la Geneva. Următoarea întâlnire are loc în 2010, la Roma. Acum, Comisia funcționează după un **Plan Strategic**, elaborat pentru perioada 2008-2013. Obiectivele stabilite pentru această perioadă sunt promovarea unor cadre solide de reglementare a activităților, și anume un sistem solid național de control, și sisteme de reglementare legislative pentru întregul lanț alimentar. - suplimentele alimentare nu se vor mai comercializa nici în scop preventiv, nici terapeutic - vor fi necesare rețete pentru toate medicamentele peste o doză extrem de mică - usturioul sau menta, alături de alte produse comune, vor fi considerate droguri de categoria a 3-a care pot fi comercializate doar de către marile corporații farmaceutice - toate suplimentele alimentare ce vor apărea vor fi interzise până ce nu vor trece anumite teste prevăzute în noul cod - produsele modificate genetic vor fi comercializate fără avertizarea consumatorilor, niciun fel de etichetă nefiind necesară. Specialiștii în nutriție preconizează că aplicarea acestui program va produce, în maximum 30 de ani de la implementare, peste trei miliarde de victime umane, un miliard murind din cauza lipsei de hrană, alte două miliarde din cauza bolilor generate în organism și cauzate de proasta calitate a alimentelor disponibile.

sursa: www.agentia.org

VALORI EXPRESIVE ÎN TEXTELE FOLCLORICE DIN RITUALURILE DE DRAGOSTE

Comunitatile arhaice încă mai pastrează credința potrivit căreia după Zilele Babelor și Mosilor, în natură, se face simțită prezența zânelor și zânilor, dintre care se detașează figura mitico-poetică a lui **Dragobete** (*Dragomir, Iovan Dragobete, Cap de primăvară*), întruchiparea dragostei fetelor și flacailor din satele românești. Ziua comemorării **Dragobetelui** simbolizează logodna de primăvară a pasărilor, devenită și o sărbătoare a logodnelor, ludice sau reale, ale tinerilor. (Ivan Evseev, *Dictionar de magie, demonologie, și mitologie românească*, Timisoara, Ed. Amarcord, 1998, p. 123)

Sentimentul iubirii, de-a lungul anilor, s-a concretizat într-un edificiu, niciodată epuizat; reprezentări consacrate fiind evidențiate atât în literatura populară și cultă, cât și în artă. Ramas în conștiința poporului ca un cumul de contradicții, precum: bucurie și tristețe, împlinire și esec, iubirea îmbina elementul instinctiv cu cel înșușit în plan cultural; gesturile de afecțiune, mereu repetate de la un individ la altul, nerămânând doar în stadiul declarativ, ele alcătuind textele nemuritoarelor poeme din toate culturile lumii. Complexitatea acestui sentiment, devenit tema, în raport de care poate fi valorificată o cultură, ne inspiră să încercăm reconstituirea unei nații, evident, doar în plan teoretic, vitregind-o de manifestările artistice dictate de această trăire. În mod cert, vom cunoaște doar un popor secătuit de o cultură trainică, căci excluzând dragostea anulăm omul din mijlocul sistemului pe care îl guvernează nu în mod întâmplător, prin voință, putere, speranță, frumusețe etc.

Dacă raportăm sentimentul în sine la parerile expuse de Platon în cunoscutul său dialog *Banchetul*, am vedea că dintotdeauna i s-au atribuit valori fundamentale: „erosul trebuie să aibă în vedere, o dată cu Binele, și nemurirea, de vreme ce el nu e altceva decât năzuința spre binele etern; de aici urmează și că nemurirea e un tel al dragostei”, (cf. Ivan Evseev, *Simboluri folclorice*, Timisoara, Ed. Facla, 1978, p. 6.)

O analiză efectuată asupra registrului folcloric negresit va scoate în evidență faptul că materialul cel mai expresiv și bogat preamărește un asemenea sentiment de dragoste. În acest sens, avem marturia lui O. Papadima, care era de părere că „Lirica de dragoste este inima însăși a cântecului popular”, (O. Papadima, *Literatură populară română, Din istoria și poetică ei*. București, EPL, 1968, p. 130). Cuvântul se constituie într-un mijloc de apropiere a celor ce se iubesc mai ales rostit cu siguranță gestului de împlinire prin arhicunoscuta formulă „Te iubesc!”, Dar ce încântă oare atât de mult? Persoana în sine, enigma celuilalt, frumusețea fizică, gândurile, surâsul, sărutul, gingașia, caracterul, meritele sau pur și simplu faptul că există și că a fost posibilă o astfel de întâlnire?

Privită dincolo de rațiune, ființa umană există și prin faptul că are ca scop împlinirea datorată doar întâlnirii cu celălalt, caruia îi atribuie valoare tocmai prin forța acestei formule declarative și uneori cu rol de promisiune. În lucrarea intitulată *Noua dezordine amoroasă*, Pascal Brukner consacră acestei formule un întreg capitol. Numind-o un **cuvânt disperat**, este de părere că verbul **a iubi**, este doar copula care leagă cele două pronume **eu** și **tu**. Însă, sub inocența lor lingvistică, aceste semne vehiculează plenitudinea unei responsabilități; rostind această formulă, capătăm un avantaj asupra celuilalt, incluzându-l în acesta și oferindu-i-l cu vădita intenție de-a ni se înapoia (*idem*, București, Ed. Nemira, 1995, p. 123) Paroxismul pe care îl proclamă zicerea unei astfel de formule, apare evidențiat de versuri, atât din creația populară, cât și din cea cultă: „Fără să știu, eu te iubesc orbeste./ Fără mândrie, fără gând și simplu,/ Astfel mi te-a închis în ea iubirea. . .”, sau „Cât de frumoasă ești, pot spune/ Cât te iubesc nu e de spus”, (M. Eminescu); „Nu te feri: eu nu cersesc/ Nici lacrimi, nici durere vie./ Vreau în tristețe voinicie/ Si-ntuna să repet: te iubesc.”, (St. A. Doinas)

Astfel, îndrăgostitul își recunoaște certitudinea de-a iubi, exprimând cu ajutorul limbajului o realitate, dar și dorința de-a descoperi chiar și acel element al ființei iubite care scapă de fiecare dată, trezind setea de posesiune, de subjugare a celuilalt. Acesta este crezut, și chiar îi sunt împărtășite emoțiile, nu pentru ceea ce spune, ci, în primul rând, pentru modul în care găsește de cuvânt să transmită că este capabil de dragoste. Nu este de neglijat raportul dintre inteligența și capacitatea de-a iubi a cuiva, aceasta având meritul de-a trezi iubirea. Tensiunea interioară puternică dictează uneori inspirația de-a crea versuri prin care este verbalizată.

Efectuând o analiză simbolică asupra formulei consacrate, dar și asupra cuvintelor sugestive, inerjicțiile care alcătuiesc, în mare măsură, lexicul textelor recitative, vom încerca recuperarea simbolismului fonetic, degajat de învelisul sonor, pentru a vedea dacă acestea exprimă întocmai o realitate, în aceeași măsură inocentă, dar și gravă. Acest demers capătă valabilitate prin referire la cele două studii *Lauda vocalelor* al lui Ernest Junger și *Lauda consoanelor* al lui Grete Tartler (*Secolul XX*, nr. 325-326-327, 1988, p. 107-117).

După părerea autoarei Grete Tartler, „Ele, consoanele, sunt purtătoarele sensului de bază al cuvântului, sunt scheletul său, carapacea care se modifică în timp, sunt cele care dau desenul, delimitând culoarea, semnificația, (...) având particularități masculine, determinând împrejurările, caracteristicile mișcărilor, fiind puse în directă legătură cu voința”, (p. 107). Începând demersul cu prima literă a formulei *Te iubesc*, vom evidenția faptul că aceasta

(continuare în pag.9)

(continuare din pag.8)

exprima ceva profund, dureros, care poate produce patimi, atât de necesare revigorării prin atingerea simbiozei dintre cei doi; T fiind, conform autoarei, cifra patimii și învierii, care desemnează un ciclu existential. Supunând analizei următorul sunet consonantic, **B**, observăm că avem de-a face cu unul plin de forță, ce ne conduce spre un efect de întărire, de explozie, generată de o trăire intensă, care se accentuează prin prezenta consoanei următoare, **S**, revelator al ideii de rău ce merge chiar până la un eventual sacrificiu. Vocalele, potrivit autorului german „sunt specifice manifestărilor puternice ale unor sentimente mari ale oamenilor (), dar evidențiate mai ales în cântece... (p. 93) Acestea necesită o atenție cu mult mai susținută, pentru faptul că una și aceeași vocală poate exprima, prin rostire, atât durere, cât și plăcere. Comparând informația din studiul asupra vocalelor cu materialul sonor, în speta, vocalic al formulei, vom observa faptul că vocala **E**, exprima o stare de mijloc, o întâlnire generatoare chiar de stări contradictorii, adică, **golul și sublimul** (p. 93) Repetabilitatea acesteia, însă, nu induce sunetul unui strigăt, menit să atragă atenția și să provoacă o reacție. Simbolistica generată de învelisurile sonore anterioare este întreținută de vocala **I**, care răstoarnă monotonia și difuzul generat de **E**, și în care auzim sunetul propriu-zis la viață și al morții, sunetul ca reacție la situații extreme de izbăvire și prăbușire. Asadar, linearitatea lui **E** este întreruptă de ascuțitul sugerat de **I**, care consacră, în plan spiritual, sarcasmul, ironia ca reacție preventivă la un eventual eșec. Lui **I** i se asociază uneori, ca imagine vizuală, ceva închis și chiar încheiat, rotund, asemenea unui inel sau a unui cerc. **I** cheamă la unire internă și intimă, adesea în formule irezistibile, auzite în vocea mistică sau în vraja iubirii. (p. 103) Lui **I** i se potrivesc culori clare, dar poate intra și în relație cu acel roșu întunecat ca semn al morții; nu trebuie să-l uităm pe Rimbaud care îi asociase o senzație auditivă și una vizuală, de culoare, careia i se puteau atribui cu usurință nuanțe de parfum, și care exclamase cu satisfacție: „am inventat culoarea vocalelor,, (Dumitrascu, Pompiliu, *Valoarea sugestivă a sunetelor în gramatică și în lexic*, Cluj-Napoca, Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Filologie, 1966, p. 76).

„E curge liniar, **I** are urcusuri și i s-ar putea desena simbolul unui cerc cu colți. Interesant este că râsul chicotit în **I** tradează un caracter spiritual ironic, rautacios. () Până la urmă, spune autorul, în acest sunet joacă lumea nebuniei. Nu de puține ori a fost remarcată înrudirea între nechezatul cailor și nebunie... (p. 104) În stabilirea acestor aspecte, evident, cel mai important rol îl are subiectivismul, care, în combinație cu un fapt arbitrar, capătă forță sporită.

Rene Guenon în *Simboluri ale științei sacre*, (București, Editura Humanitas, 1977, p. 17.), referindu-se la *Cabbala* (în ebraică însemnă **tradiție**), remarcă faptul că „literelor alfabetului li se atribuie o putere creatoare pe care omul nu o poate descifra; ea fiind cunoscută doar de către Dumnezeu... Același cercetător aduce în discuție și referiri la *Bahir*, o altă cărețe, scrisă sub forma unei culegeri de maxime, în care există o teorie a vocalelor și a consoanelor; acestea dispunând atât de o valoare simbolică dar și de valorizare a cuvintelor în funcție de ponderea acestora în transmiterea unei idei și chiar a unor sentimente. De fapt,

situându-ne la adăpostul acestor teorii, ce ne-ar opri să nu considerăm universul ca un produs al esențelor-litere-sunete.

Cuvintele, al căror corp sonor este aproape în întregime vocalic, sunt **interjecțiile**, a căror apariție este rezultatul unui act involuntar, determinat de anumiți stimuli interni sau externi; aceste așa-zise **cuvinte ale simțirii** sunt provocate de stări sufletești sau fiziologice diferite. Cele mai cunoscute vocale sunt **U, O** și **A**; acestea primind, de regulă, o spirantă sau guturală, ca-n exemple în care vocalele modulează unele onomatopee, indicând diferite registre ale semnalului sonor emis. Acest fapt, fiind evidențiat și în redarea râsului, care, de cele mai multe ori, însoțește sau indică gesturi de concretizare a unui ritual de dragoste: **ha-ha-ha!**- reda râsul grosier, puternic și sfidător; **ho-ho-ho!**- reda un râs plin, din toată inima, cu notă de amuzament, dar fără batjocură anterioară, de ce nu? -râsul homeric, atât de des pomenit în literatură, adică **hohotul**. În **hi-hi-hi** sesizăm un râs rautacios, enervant, care tradează o stare de neîmplinire, în timp ce **hi-hi-hi!** sugerează o tonalitate înfundată, fortată, bolnavicioasă. Extinzând aceste considerente, putem afirma că interjecțiile și onomatopeele, ce constituie o parte însemnată din lexicul regăsit în incantațiile de dragoste, pot exprima sentimente și atitudini diverse. De exemplu, **vai** poate fi înțeles și ca un semnal determinat de încântarea noastră, referitoare la ceva, dar, în același timp, poate fi și rezultatul unui act care ne-a provocat o durere fizică sau sufletească. Revenind la articolele dedicate vocalelor și consoanelor, nu putem să nu reținem părerea autoarei Grete Tartler, potrivit căreia: „Ele (consoanele) sunt purtătoarele sensului de bază al cuvântului sau scheletul său, carapacea care nu se modifică în timp, sunt cele care dau desenul, delimitând culoarea, semnificația specială și diversitatea cuvântului, având particularități masculine, delimitând împrejurările caracteristice materiilor și mișcărilor, fiind puse în directă legătură cu vointa,, (Tartler, Grete, *Idem*, p. 102).

În mod cert, unele sunete ale limbii sunt mai placute, iar altele mai puțin placute; cercetătorii amintiți anterior nezețând a întrevedea chiar valente benefice și malefice ale acestora. Vocalele se numără printre sunete agreabile, prin faptul că posedă tonuri muzicale datorită sonorității, continuității și chiar oralității lor.

Foneticianul francez Maurice Grammont a fost unul din primii cercetători care, ocupându-se de **fonetica impresivă**, a constatat că „fiecare categorie de vocale sau de consoane dispune de o anumită valoare expresivă care este latentă și nu se realizează concret decât prin sensul cuvintelor sau, mai exact, prin concordanța între idei și complexul sonor,, (Grammont, Maurice, *Traité de phonétique*, Paris, p. 404)

Ceva mai târziu, specialiștii au pus în legătură teoria valorii sugestive a fonemelor cu muzica și pictura; în epoca luminilor fiind în forță teoria corespondenței între sunet și culoare. Goethe a compus un tratat pe această temă, în care era de părere că: „Discursurile cele mai convingătoare sunt tocmai acelea în care sunt inserate cele mai multe imagini, iar sunetele nu au niciodată mai multă energie decât atunci când au efectul unor culori,, (Rousseau, Jean-Jacques, *Eseu despre originea limbilor*, București,

(continuare în pag.13)

DEZEDUCAȚIONALIZAREA

Reducerea fondurilor pentru Educație este primul pas hotărâtor spre despiritualizare, ca matrice-garant a Cultului anti-Geneză: desprinderea Trupului de Suflet și de Minte.

Acesta este spiritul unei "ere politice" care vine din rapacitate și frustrări, și care congelează într-un fel de... direcție spirituală care postulează că auto-instrucția, auto-educația și supunerea față de un spirit-fetish țin loc de Educație. Fals.

Educația vine din străfundurile Genezei, ale Omului și ale istoriei sale; ale Sensului umanului, desprins și deprins de-a lungul drumului parcurs de la stadiul de structură mono-celulară la cel de *homo sapiens* și *homo faber*, până la cel de "Rege al Creației"; un parcurs de-a lungul căruia Dumnezeu a răsărit în mintea Omului, firesc. Omul și-a înțeles, astfel, mai bine propria ivire și evoluție, iar, apoi, și necesitatea de a se devota necondiționat Creatorului. Cu trup și suflet.

"Era Nouă" vrea să impună, ca într-o contra-Geneză, un tip nou de cetățean. Am spune, fără a greși, că este vorba, de fapt, despre un **sub-tip uman**. Este cetățeanul-globalist, un supus vremurilor actuale, care consideră că nu mai are nevoie de Educație. El are nevoie doar de bani pentru a-și întreține trupul, spre a-și oferi plăceri carnale și, preponderent, *educație* musculară. Cetățeanul-globalist nu trebuie confundat cu sportivul, cu Omul educat și la minte și la trup spre a-și depăși condiția limitelor corporale, ajutându-se de cunoaștere și de energiile Universului, preluate prin suflet, prin rațiune și armonie între ele.

Cetățeanul-globalist nu dorește Educație în sensul lui MENS SANA IN CORPORE SANO, nu, el crede în versiunea de el rectificată a acestui dicton, anume: CORP SĂNĂTOS CU MINTE CONTROLATĂ. Această formă răsturnată a sensurilor ancestrale ale vechiului dicton latin, cu rădăcini în profunzimea civilizației întemeiate pe respectul și cultivarea armoniei dintre trup și minte, dovedită ca formulă completa a matricei OMULUI, are, dincolo de "nebulia" ei, o formă subliminală mult mai perversă. Citită în pluriere ei ascunse, versiunea revizuită sună: MINTE CONTROLATĂ ÎN CORP FLĂMÂNZIT.

Regula numărul 1 a preluării controlului minții cuiva este înfometarea. Iar înfometarea este mai "suportabilă" trupestă dacă mintea este "slabă", needucată, lipsită de jaloanele fundamentale care-i dau flexibilitate, capacitate de reflexie și de reflecție, iar, de

aici, competența de a se detașa de "Zeul BAN", acela care supune nu (doar) trupul ci mintea, în primul rând, pentru că ea este ținta nedeclarată a acestei pseudo-zeități.

Dependența de Zeul-BAN favorizează condițiile aplicării *Regulii numărul 2* privind controlul minții: frica de ziua de mâine. În fapt, nesiguranța perpetuă, teroarea presărată în doze mici, consecvent, în venele diurne ale cetățeanului ce refuză des-truparea conștiinței, ruperea minții de rosturile legăturii ei cu trupul, sfărâmarea armoniei lor duale.

Controlul total al minții se face anulând Educația. În termeni moderni, nefinanțând-o. Primul semn clar ale acestei Devianțe este sub-finanțarea ei progresivă, simultan cu discreditarea structurilor care o susțin, oamenii care o aplică, o exercită efectiv, institutorii, profesorii, în primul rând; *Akadosmos*, în sensul vechilor greci, întemeietori, printre alții, la fel de luminați, de rațiune și Educație.

Un popor cu un sistem educațional destructurat, slăbit, hărțuit, este un popor care nu mai are decât iluzia vieții. El, acest popor, este decăzut din existențialitate în viețuire. În cel mai bun caz, în supraviețuire.

Un popor care doar supraviețuiește va sfârși supus instinctelor. Mintea lui va reacționa doar la stimuli controlați de trebuințele de bază, periferice, importante, dar nerelevante pentru condiția umană *in integrum*. Activarea exclusivă a stimulilor ținând de nevoile de la baza piramidei evoluției - ca entitate superioară, care aspiră la Educație la fel de mult precum visează la fiecare răsărit de Soare, și care râvnește la transcendent - îl îndepărtează pe om de Dumnezeu, oricum s-ar numi El, oriunde pe meridianele Pământului și ale Infinitului.

Un popor care își pierde sensul Educației, cu atât masiv prin destructurare intenționată, își pierde, automat, și sensul umanului, devine o pradă. O țintă. O țintă a celor care-i orchestrează destructurarea. Iar o țintă nu are, nu poate avea, la rândul ei, o țintă. El, acel popor devine un popor-țintă. Debusolarea este girueta lui de bază. Nordul său devine o răspântie continuă în care băjbăie de dimineața până seara și de seara până dimineața. Iar orientarea cea mai bună în aceste condiții este mersul în ceață, pe un drum sinuos, cu semne de circulație pe care nu le-a învățat nicăieri, niciodată...

Dar un popor, să nu uităm, este format, totuși, din oameni. Iar fiecare OM, parte a unui popor la ale cărui temelii se sapă veros și feroce într-o destructurare spre dezeducationalizare, poartă în el scânteia de dumnezeire; Duhul primit la naștere se numește ea, duh dobândit ca fruct al iubirii părinților, transmis din genă în genă de strămoși, și, din suflare în suflare, ca adiere din Duhul cel mare, numit și Sfânt. Acest Duh, acest fascicoul de Lumină și Dragoste universală, infinită și eternă, nu se stinge. El, eventual, mocnește. Educația este parte a acestei chimii trans-existențiale, alături de Credință și Sentimentul Nației, retortă a relevării apartenenței la rasa umană, coroană a Creației Universale.

Educația, așadar, nu poate fi stinsă, nu poate fi sufocată, nu poate "muri", oricât se vor strădui unii sau alții, vremelnici frustrați, dar recuperabili, totuși, prin ei înșiși și cu ajutorul celorlalți, care-i înțeleg și îi pot ierta iubindu-i. Salvându-i.

Educația poate, în cel mai rău caz, să "dispară" pentru o generație, cel mult, dar nu se neantizează. "Dispariția" înseamnă, în acest caz, cenzură, persecuție, dictatură.

Reactivarea Educației este asigurată intrinsec de însăși firescul condiției umane. Mileniile de construct dintre minte și trup nu pot dispărea, victimă a unor frustrați. Pentru acest fenomen

(continuare în pag. 11)

s a u “ E R A N O U Ă ”

(continuare din pag. 10)

universal – revenirea la Educație - nu trebuie, practic, niciun fel de lider, de guru, de comandant. Educația conține în ea oul legendei păsării Phoenix. Educația este re-Învierea minții într-o unire cu trupul spre spulberarea **haosului** și înțelegerea **Haosului**.

Duhul - Lumina inițială supusă Dragostei Universale - nu poate fi educat. El este cel care “educă”. Ne educă, așa cum acceptăm noi, termenul, muritorii.

În aceste circumstanțe luate ca premise, Dumnezeu nu este un profesor. El este **ÎNTREGUL** care **Trebuie** cunoscut. Iar **Trebuie** derivă din însăși **Cauza inițială** conținută de nucleul condiției umane, Duhul. El, Duhul, **Trebuie** cunoscut, iar profesorul, în această filiație, este o călăuză spre **ÎNTREG**.

Educația - nimic altceva decât călăuzirea spre **ÎNTREG** - nu o face doar profesorul. O face mai întâi Familia, apoi Credința și, nu ultima oară, Neamul. Abia apoi, vine profesorul, la rândul lui, rod la Educația celor trei călăuze de mai înainte și a altor profesori.

Educația nu poate muri dacă nu mai are fonduri financiare alocate, deci dacă, implicit, va “dispare” profesorul. O vor susține ceilalți piloni: Familia, Credința și Neamul. Dar va fi un sistem incomplet, schiop. Cvartetul educațional trebuie să fie complet - deci, cu Educația în formulă - pentru a avea eficiență, așa cum Sfânta Treime este binefăcătoare doar dacă Tatăl, Fiul și Duhul sunt astfel acceptați și li se face cuib în inimă, spre **Soteria**, Salvarea eternă! Mântuire.

Era Nouă poate destructure Familia prin sărăcire și înfometare, ipostază care, cum demonstrem, pune Trupul mai presus de Minte. De aici, se naște pulverizarea axiologică, ceața intelectuală devenind orizontul care justifică speranța cea mai plauzibilă. Credința, în aceste condiții, vine să salveze ce se mai poate salva. Credința nu dispare, însă, în perdeaua de fum a armagedonului dintre Trup și Minte, stratagemă subvenționată de... sub-finanțările unui guvern iresponsabil sau ale altor factori la fel de nocivi și vremelnici. Credința nu dispare pentru că ea ține de căutarea Lui. A lui Dumnezeu. Geneza spune că **la Început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era Dumnezeu**. Apoi, a venit Omul și Educația. Educația lui, a Omu**Lui** întru găsirea Lui - Dumnezeu**Lui**.

Educația, astăzi, guvernamental vorbind, se finanțează. Iar finanțele înseamnă bani. Iar banul înseamnă inversul Creației. Iar inversul Creației înseamnă perversiune.

Educația se face în aceste condiții determinative, conexe de către cel care finanțează, dar în numele celui educat. Altfel, în aceleași condiții determinative, dar intenționat neconexate, cel care face Educația, o face în numele său, al intereselor sale. Acesta este tipul de educație în contradicție cu Creația înseși. Adică este o perversiune!

Există Educație, însă, în afara finanțării? Desigur, guvernamental vorbind, nu. Iar, așa cum se anunță tot mai disperat și se procedează tot mai accentuat în România mileniului III, dacă nu există finanțare a Educației, prin urmare, nu există nici Educație! De aici, se naște întrebarea: Ce punem în locul Educației? Răspunsul, firesc derivând din cele enunțate, este că în locul gol lăsat de Educație nu se poate pune nimic. În golul acesta, însă, se induce **haosul**. Nu **Haosul**.

Pentru că **Haosul** (cu H mare) nu are nevoie să ia locul nimănui, el este Ante-Geneză; în el a stat germenul Începutului a tot și a toate cele ale Lumii pe care o cunoaștem noi, azi.

Haosul ante-Geneză este acum ca și înainte supusul lui Dumnezeu, pentru că el L-a învins luminându-l, adică iubindu-l,

dându-i Viață și Sens. El este etern, calm și, în lipsa Educației, nesfârșit. Aparent, Educația este “dușmanul” Haosului, pentru că Educația... face ordine. Aparent, doar, pentru că Haosul, în sine, înseamnă tot un fel de ordine, dar fără Credință, fără Neam, fără... profesor.

Haosul este ordinea nenumită, de dinainte de Geneză care a adus Omul și mintea sa în Univers.

Omul, în căutările propriului său Sens, palpează cu mintea educată limitele, inclusiv deci, Haosul ante-Geneză. Dar el nu există decât imaginar, intuitiv, pentru că a fost risipit, “ordonat” de Lumina Dintâi - „Să fie Lumină!” - de aici, spaima că Haosul acesta este periculos. Haosul ante-Geneză nu este periculos, pentru că în el nu există nimic, adică nici Rău, nici Bun. Binele și Răul și le-a făurit Omul ca să-și găsească o cale spre Creator. Haosul ante-Geneză este, așadar, nul din punctul acesta de vedere. Inofensiv.

Periculos este **haosul** post-Geneză, “inventat” de Om, de guverne și finanțatori. Acesta, haosul (cu h mic) este entitatea înspăimântătoare care ia locul lăsat liber de Educație, prin suprimarea ei, urmare a nefinanțării!

Bani există, guvernamental vorbind pentru Educație, așa cum există pentru orice alt minister sau instituție necesar-inventată și, prin urmare, circumscrisă finanțării bugetare. Trebuie doar ca finanțatorilor, spre binele lor și al Creației Universale, să li se reamintească înțelesul primordial al Educației, spre a trece imediat de la formula existențială incompletă, exclusivistă a venerării Trupului - care generează **haosul** de tip MINTE CONTROLATĂ ÎN TRUP FLĂMÂNȚIT - la cea a Minții și a Trupului. În echilibru și armonie, care - deopotrivă, cauze și efecte - generează Echilibru și Armonie. MENS SANA IN CORPORE SANO.

Am zice propunând o osmoză între **Haos** și **haos** - o post-Geneză insolită - dar nu pentru a genera un... neo-haos ci doar spre a atenționa asupra unei posibile abordări contextuale, superficiale a acestei dualități, dar deloc nocivă în intenționalitate: FINANȚARE SĂNĂTOASĂ PENTRU O EDUCAȚIE SĂNĂTOASĂ.

“Era Nouă”, după ce va trece ca orice nemernicie, iar educația își va reintra în drepturi, va fi înregistrată de istorie drept capitoul de viață trăită cu mintea nedestelenită, într-un trup separat, gonflat cu rugăciuni sterpe.

Dan ȘALAPA

NOI...

...cei născuți la începutul anilor 60, și cei născuți în anii 70, vedem acum, în anul 2010, cum casa părinților noștri este de 100 de ori mai scumpă decât atunci când au cumpărat-o ei, și realizăm că noi o să plătim pentru casele noastre în jur de 50 de ani.

Avem amintiri despre primii pași pe lună, și despre războaie sângeroase, și avem **cultură generală**, pentru că **asta însemna ceva, odată...**

Suntem ultima generație care a jucat "De-a v-ați ascunselea", "Castel", "Rațele și vânătorii", "Țară, țară, vrem ostași", "De-a prinselea", "Hoții și vardiștii", ultimii care au strigat "Un, doi, trei, la perete stai", ultimii care au folosit telefoanele cu fise, dar primii care am făcut petreceri video (închiriam un video și stăteam să ne uităm la filme două zile închisi în casă), primii care am văzut desene animate color, primii care am renunțat la casete audio și le-am înlocuit cu CD-uri.

Noi am purtat jeansi elastici, pantaloni evazați, gecii de blugi de la turci, iar cine avea... *firme gen Lee sau Puma* era deja lider de gașcă.

Noi nu am dat examene de Capacitate, nu am dat teste-grilă la admitere.

Noi am fost ultimii "Șoimi ai Patriei" și ultimii "Pioneri".

La grădiniță am învățat poezii **în românește**, nu în engleză... Și am cântat *MULTI ANI TRĂIASCĂ* nu *HAPPY BIRTHDAY* la aniversări. Aveam *Dragobetele* nostru, nu *Valentin Day*-ul vostru.

Am sorbit din ochi *Sclava Isaura*, *Beverly Hills*, *Melrose Place*, *Twin Peaks*, *Dallas*... și cine zice că nu s-a uitat, ori minte ori nu avea încă televizor...

Reclamele de pe posturile străine ne înnebuneau, și abia așteptam să vină și la noi înghețata *Magnum*, sau puștile alea, absolut superbe, cu apă. Intre timp, ne consolam cu *Tango*, cu vanilie și ciocolată, și cu clasicele bidoane umplute cu apă de la robinet, care, turnate în cap, ne provocau pneumonii. Și uite un motiv bun să nu mergem la școală.

Noi am ascultat și *Metallica*, și *Ace of Base*, și *DJ Bobo*, și *Michael Jackson*, și *Backstreet Boys* și *Take That*, și încă nu auzisem de manele, singurele melodii de joc fiind horele, la chefuri, la care nimeni nu știa pașii, dar toți dansam!

Dar, spre deosebire de copiii din ziua de azi, am auzit atât de *Led Zeppelin*, *Deep Purple*, *Jimi Hendrix*, *Abba* și *Queen*, cât și de noile nume, gen *50 Cent* și *Britney Spears*.

Am citit *Licurici*, *Pif*, *Ciresarii*, și am băut *Cico* și *Zmeurată*, și ni s-a părut ceva extraordinar când au apărut primele sucuri «de la *TEC*» fără să ne fie teamă ca au prea multe E-uri, iar la școală beam toată clasa dintr-o sticlă de suc, fără teamă de viruși...

Noi am băut prima *Coca-Cola* la sticlă și am descoperit *internetul*. Noi nu ne dădeam *bip-uri*, ne fluieram să ieșim afară, noi nu aveam *dolby surround system*, tăceam toți ca să auzim acțiunea filmului, nu aveam *Nintendo* sau *Playstation*, ci jocuri *tetris* de care ne plictiseam la o lună după ce le cumpăram, și le uitam pe dulap, pline de praf...

Abia așteptam la chefuri să jucăm *Fântânița*, sau *Flori, fete sau băieți*, sau *Adevăr sau Provocare*, sau orice ne dădea un pretext să «pupăm pe gură» pe cine »iubeam»...

Noi suntem cei care încă au mai «cerut prietenia», care încă roșeam la cuvântul «sex», care dădeam cu banul care să între în farmacie să cumpere prezervative, pe care apoi să le umplem cu apă și să le aruncăm în capul colegilor, care am completat mii de oracole, sperând că persoana iubită va citi

acolo unde scrie «*De cine îți place?*», descoperind că ne place de el/ea...

Este uimitor că încă mai suntem în viață, pentru că noi am mers cu bicicleta fără cască, genunchiere și cotiere, nu am avut scaune speciale în mașini, nu am aruncat la gunoi bomboanele care ne cădeau din greșeală pe jos, nu am avut pastile cu capac special să nu fie desfăcute de copii, nu ne-am spălat pe mâini după ce ne-am jucat cu toți câinii și cu toate pisicile din cartier, nu am ținut cont de câte lipide și glucide mâncam, părinții noștri nu aveau «*child proof the house*», ne-au trimis să cumpărăm bere și vin de la alimentara, și câte un pachet de țigări de la tutungerie...

Noi am auzit cum s-a tras la Revoluție, noi am fost martorii a trei schimbări de bancnote și de monede, noi am râs la bancurile cu *Bulă*, pe care le-a compus cumplita Securitate, contemporană nouă...

Noi am fost primii care au auzit-o pe Andreea Esca la Pro TV, noi suntem cei care mai ținem minte emisiunea «*Feriți-vă de măgăruș*».

Suntem o generație de învingători, de visători, de »*first-timers*». Dar suntem și generația care vede limpede cum ne pierdem țara, iar dușmanul este **din interior** și **nu de afară...**

Noi suntem ultima generație de sacrificiu a lui Ceaușescu și prima de după Revoluție. Noi am pierdut de două ori. Și atunci, și acum...

Azi, suntem la fel de săraci, dar am devenit liberi! Ce putem face azi cu libertatea???

Atât: să ne opunem manelizării programate a României!

Nostalgycus

CUVINTE AGĂȚATE-N CUI

Căutăm mereu cuvinte pentru ne întregi povestea.

Sperăm să găsim săgeți din tolbe îngerești ce ar străpunge noaptea cu o singură atingere.

Ne îngropăm în cuvinte uitate, ne afundăm în liniște pentru a ne înalța în haos.

Ne îmbrăcăm în sentimente și în graiuri muritoare și pășim desculți pe nisipul timpului.

Din zbor culegem rânduri, versuri, furăm uimire și creăm dezastru.

Din frumosul ascuns de zei, noi culegem frunze moarte pentru a le-nobila, căci din bruma lor se naște sens, mândrie, judecată.

Din carti ce-au stat pe masa zilei prefacute-n noapte noi rupem rânduri peste rânduri de spații goale.

Din Luna cea etern-măreață, noi culegem vise...

Din pânza cerului plina de stele, noi culegem puncte de suspensie, pentru a spânzura de ele întrebări...

Dar din noi... ce-am putea culege? Speranță, milă, nemăsurate îndoieli?

Doar un semn de întrebare ar răspunde... dac-ar putea.

IONESCU GABRIEL BOGDAN
CLASA A-XII-A F

(continuare din pag. 9)

VALORI EXPRESIVE ÎN TEXTELE FOLCLORICE DIN RITUALURILE DE DRAGOSTE

Editura Polirom, 1999, p. 102)

Se stie ca din totdeauna pasiunile sunt asociate cu gesturis specifice, însa dispun si de accente care ne smulg lacrimi prin faptul ca simtim ceea ce auzim. Deci, „semnele vizibile fac ca imitatiea sa fie mai exacta, dar interesul este trezit mai bine prin intermediul sunetelor,„ (*Ibidem*, p. 103)

Asadar, potrivit studiilor de actualitate, odata cu primele emisii sonore, s-au format si primele articulatii sau primele sunete, potrivit genului de pasiune care le dicta. Astfel, mânia smulge strigate amenintatoare pe care limba si palatul le articulau, însa expresia sonora era cu totul diferita în gravitate, tarie si armonie fata de cea rezultata ca urmare a unui gest (impuls) de tandrete, care era mai sensibilă (eventual soprita) si plina de gingasie. Note discordante pot fi sesizate si prin folosirea diferitelor game de vocale si consoane, a diferitelor timbre vocale, organizate cu ajutorul sunetelor specifice imboldului de moment. Pasiunea, în mod cert, determina toate organele sa vorbeasca, împodobind emisia sonora cu întreaga lor stralucire. E posibil ca tocmai inflexiunile mai mult sau mai putin ascutite, potrivit sentimentului implicat, sa fi dat nastere poeziei si muzicii. Pasiunile, se pare însa, ca s-au exprimat înaintea ratiunii, iar primul fel de muzica a fost melodia. Probabi, **a vorbi si a cânta** reprezenta cândva acelasi lucru, fapt întărit si de predilectia românului pentru a-si cânta bucuriile, dar si patimile. Asadar, putem presupune ca însusiri ale emisiei sonore, precum intensitatea, înăltimea sau durata, au putut sa îndeplineasca în limbile primare functii distinctiv-semnificative, sugerând stari

psihice de baza.

Descoperirea dragostei este pentru fiecare individ în parte o modalitate de depasire a limitelor cotidianului, o iesire din timpul fizic, normal, comun, si de intrare într-un spatiu nedefinit, presarat de incertitudini, care-i provoaca îndragostitului un sentiment de înstrăinare, regasit si în versurile: „Tie, Doamne, nu ti-i jele,/ De tinerele mele,/ Ca le petrec tot cu jele.../ Si cu dor în pieptul meu/ Care arde-n foc mereu...,, Pentru a-si comunica intentiile si manifestarile erotice, îndragostitul uzeaza de un limbaj compus din totalitatea semnelor verbale si nonverbale, care are la baza tocmai cauza care a generat afectivitatea sporita a celui în cauza: „dac-ai stii, dac-ai pricepe/ Dragostea de und se-ncepe !/ De la ochi, de la sprâncene,/ De la buze subtile.../ Din clipitul ochilor,/ Din zâmbetul buzelor/ Si din strânsul mâinilor... Gurita si buzele,/ Ochii si sprâncenele,/ Alea fac dragostile...,, Asadar, emitorii fiorului de dragoste sunt ochii; ei subjugă, varsa foc, vorbesc, ucid, ranesc si vindeca în chip miraculos (Ivan Evseev, *Simboluri folclorice*, Timisoara, Ed. Facla, 1987, p.15) Ca simboluri ale frumusetii fizice si spirituale, asemenea unor oglinzi ale sufletului, ochii comunica sentimente puternice într-un mod cu totul special, fata de care, de cele mai multe ori, limbajul articulat își dovedeste incapacitatea. Potrivit textelor populare, fortei ochilor i se mai adauga si mirajul sprâncenelor: „Ochii tai ma baga-n boala,/ Sprâncenele ma omoara:/ Un ochi s-o sprâncean-a ta/ Mi-a secat inima,,.

CRISTINA OLARU

Tăcerile iubirii

Stau....aşa cum am mai stat de mii de ori seara, uitându-mă la stele. Le priveam contururile fără cusur. Şi totuşi gândurile mele zburau libere... la tine? Cred că da. Cred ca mereu am vrut să te văd aşa cum erai odată. Uneori totul îşi pierdea logica. Întindeam mâna şi parcă cerul se ferea de atingerea mea. Vedeam lumea cu totul altfel. Îi intuiai mişcările, sunetele, cuvintele. O ştiam de parcă aş fi fost alături de ea încă de când a fost creată. Şi totuşi această lume nu conta. Totul devenea un desen făcut de un copil atunci când mă gândeam la tine. La ce mi-ai spus ieri...ce ai făcut. Parcă fiecare cuvânt şi fiecare zâmbet mi se întipareasă în inimă. Deschideam ochii, priveam realitatea, apoi îi închideam din nou şi te vedeam. Îţi ştiam fiecare stare, fiecare idee, fiecare zâmbet, te studiasem şi, totuşi, nu te cunoşteam. Săpam după sentimentele tale în fiecare clipă în care privirile noastre se întâlneau. Uneori îţi zâmbeam, alteori îmi lăsam pur şi simplu privirea în jos, speriată că ai putea vedea în ochii mei tot ce încercam să ascund. Dar în fiecare noapte revedeam fiecare privire. Nu te cunoşteam şi totuşi devenisei totul pentru mine. Fiecare clipă trecea atât de repede când eram lângă tine. Tu îmi tot povesteai diferite lucruri, eu stăteam pur şi simplu şi te priveam. Uneori îţi mai aprobam cuvintele cu un „aha” visător, tu observai asta, îmi zâmbeai şi ca întotdeauna zâmbetul tău mă făcea să plutesc într-o altă dimensiune. Mi se părea că eşti perfect, mi se părea că eşti anume construit pentru ca nimeni să nu te poată ajunge. Mi se părea că eşti un înger, mă

stăpâneai. Te căutam în vise, în magazine, oriunde mergeam. Pluteam în jurul fiinţei tale, aşteptând să îmi dai o nouă viaţă. Azi nu mai văd ce vedeam atunci. Poate că te-am uitat... sau poate că mi-am dat seama mult prea târziu ce simt pentru tine. Nu pot nega faptul că am rămas cu urme. Zâmbetul tău încă îmi dă aripi, privirea ta încă îmi face inima să bată. Poate că încă te iubesc... nu ştiu... probabil că nu voi afla niciodată.

Mădălina Zaharescu, clasa a VI-a A,
Colegiul Național de Informatică Piatra-Neamț

Gânduri de cristal

Pasim pe cuvinte și ne raticim în povesti. Din tot, noi vedem puțin, iar din puțin, noi cream un tot. Din oameni, noi cream zei, iar pentru zei, noi distrugem oameni. Din întineric, noi faurim lumina, iar din lumina, noi cream minciuni.

Cerul îl transformam în pânza și-l pictam cu vise ce devin stele, ce se transforma în marturie a existenței noastre. Căci noi suntem cei ce pot transforma noaptea într-o vesnică zi și tot noi suntem cei ce pot să transforme ziua într-un etern cântec de leagan. Suntem într-o vesnică și neîncetată călătorie printre rândurile, gândurilor noastre. Nu ezitam nicio clipă în a ne pierde în frumusețea ignoranței. În noi putem găsi lacrimile Fecioarei ori cântecele lui Hades. Nu suntem atât de puternici pe cât ne vedem, dar nici atât de slabi încât să nu ne facem auziti. Nu putem să atingem Soarele, dar putem să ne bucurăm de el. Nu putem să facem totul bine, dar putem să nu facem totul rău. Sub cer albastru ori întunecat de ploaie, noi ne scriem povestea. Fiecare zi se transforma într-un rând ori pagina de cuvinte încrucișate, ce se aduna și formează pietre de testament ale voinței și lasității noastre. Căci noi nu suntem primii și nici nu

vom fi ultimii ce din gânduri au creat sau vor crea o lume. Nu suntem atât de speciali pe cât ne consideram, dar nu putem spune că există noastra, în această carte ce noi o numim Viata, nu a contat și nu l-a făcut pe Autor să schimbe coperta. Am venit din ceva pentru a crede în altceva.

Cautam necunoscutul ascuns sub un graunț de nisip, căci poate el ne va vorbi despre noi așa cum noi nu putem vorbi despre noi. Din toate lucrurile neînțelese, cel ce ne privește atunci când ne întâlnim cu el pe coridoarele sufletului este mai neînțeles decât toate enigmaticele din lumea aceasta. Nu noi suntem cei ce întreaba, ci noi suntem cei întrebați de noi. Nu noi suntem cei ce caută, ci noi suntem cei cautați de cei ce-au cautat ceea ce cautăm noi. Așa cum ei au fost cautați de cei ce-au cautat înaintea lor. Nu există nimic, ci doar ceva ce este văzut ca nimic, căci acel nimic este ceva văzut altcumva. Treptele către cunoaștere sunt acoperite de râuri de îndoieli și de vesnice furtuni de amăgire, dar ele sunt ferme și puternice, adăncite în sufletul dornic de întregire, de aceea nu putem înceta a ne opri din urcat, ci doar putem să încetăm ritmul.

Cu toate că putem vedea sau anticipa

sfârșitul cărții, nu vom putea ști niciodată pagina ce se ascunde în spatele paginii ce noi ajutam la a se crea. Noi suntem doar personaje, mai mici sau mai mari, într-o capodoperă ce cuvintele nu ar reuși decât să strice importanța și frumusețea operei de artă, cu un nume atât de banal, dar primordial, cum ar fi Viata. De aceea noi nu putem decât să încercăm să transformăm această carte într-o piesă ce nu trebuie să lipsească din colecția fiecărui cititor. Cu toții scriem aceleași povești, mai devreme sau mai târziu, căci ne învățăm mereu în jurul aceleiași teme. Poate de aceea cartea devine atât de grandioasă, căci aceleași povești pot fi diferite, cu toate că au aceleași teme. Diferența sta ascunsă în intensitate, în daruire, în curaj și în lasitate. Dacă am încerca noi să ne definim pe noi, ar însemna să-l legăm la ochi pe Cronos, căci noi suntem precum fulgii de nea, priviți de departe suntem la fel, priviți de aproape suntem de nerecunoscut.

Nu toate cărțile au un final fericit, nu toate personajele sunt mari ori bune ori frumoase, dar toate cărțile și toate personajele au macar o clipă memorabilă pictată, un chip fericit.

Bogdan Ionescu - XII F

Monstrul din adâncuri

Dimineața se rupe prea devreme pentru lenea noastră. La lumina zilei, fluviul ni se arată în toată splendoarea lui amintesc acea zi de parcă ar fi fost ieri.

Era patru dimineața. Ca de obicei eram pe malul bălții la „datorie” alături de partenerul meu, domnul Mitică. Ca de obicei noi eram primii oameni care veneau pe malul Dunării pentru a căuta monstrul din adâncuri.

Vremea era destul de bună, vântul nu bătea deloc, iar apa era liniștită. Abia dacă zăream vreun om care să vină prin acel loc uitat de lume. Începem să ne scoatem sculele pentru a începe treaba deoarece, cum spunem noi, pescarii, „peștele nu se prinde dacă stai”, ținta noastră fiind prea măritul crap de Dunăre. Terminasem de făcut momeala și monturile. Ne-am pus scaunele aproape de mal iar apoi am început munca. Mă gândeam cum să lansez.

Urmăream atent vârtejurile produse de curent printre ramurile copacului prăbușit din față, încercând să le ghicesc întinderea sub apă. Arunc patru-cinci boabe, privindu-le căderea, pentru a afla tăria curentului. Încep cu lansețul dinspre mal, cât mai aproape de trunchiul putrezit.

După ce fac toate aceste lucruri îmi iau inima în dinți și lansez montura din toate puterile mele. Aceasta se duce mult în zare și cade în locul pe care îl țintisem. Număr până la 12 și simt cum momeala a atins fundul apei. Tensiunea crește pe măsură ce lansez în apă toate undițele. Domnul Mitică își lansează și el sculele, se așează pe scaun și așteaptă întâlnirea cu neprevăzutul.

Timpu trece...secundă cu secundă, minut cu minut, oră cu oră iar noi de abia dacă prinsesem câte trei pești de fiecare. Dezamăgirea se citea pe fețele noastre, dar, pescarul nu este întotdeauna personajul cu plasa plină de pește ci, de cele mai multe ori, cel cu undița odihnindu-se ușor pe braț. Nu-mi părea

rău...Auzisem povești spuse cu haz de nea Mitică și întâmplări de viață (sfaturi date pe sub mustanța căruntă de un maestru unui novice ca mine!) încât simțeam că trăisem alături de acesta și-l cunoșteam de mai mulți ani decât vârsta mea.

Seara începuse să se lase ușor iar noi începusem să strângem sculele să plecăm acasă. Degeaba ne bucurasem dimineața...

Deodată firul unei lansețe se tensionează brusc și zvâcnirile de la capăt îmi dezvăluie fără putință de tăgadă că acolo este ceva mare. Fără a sta pe gânduri alerg și întep peștele. Acesta începe să se zbată pentru a scăpa. Dar eu nu aveam de gând să mă dau bătut. Domnul Mitică mă ajută și el cum putea, cum un sfat, cu o indicație. Deja îl simțeam în mâinile mele. Metru cu metru acesta se apropia de mal. Tensiunea creștea. Era la mai puțin de un metru de mine. Se zbătea foarte tare pentru a scăpa dar nu avea nici o șansă. Pentru un moment se relaxase. Doar o palmă ne mai despărțea. Când m-am apropiat de el pentru a-l scoate din apă cu o ultimă zvâcnire s-a dus între ierburile din față mea. Nu îmi venea să cred. Am început din nou să

îl trag la mal. Norocul meu a fost că peștele obosisese. Cu un ultim efort l-am scos pe mal. Nu îmi venea să cred. Eram foarte fericit. Imaginea mustăciosului scos pe mal cu cinci minute înainte de plecare este de neprețuit. Mă întreb acum ce mi-a plăcut mai mult: captura sau lupta aceea intensă, aprigă de câteva minute?

Tiptil, tiptil strângem instrumentele. Puteam spune că a fost o zi foarte bună la pescuit. Obosiți, ne strecurăm și noi către casă prin umbra serii. Nu pot să nu mă uit cu tristețe la vâlvățiile care dansează la orizont.

În spatele nostru, Dunării nu îi rămân decât focurile pe care le aprind turiștii ce sunt pe malurile dânsi cu cortul.

Bolcan Cezar Cristian

Vangheliada limbii române

Reproducem mai jos câteva citate "antologice" din discursurile lui Marean Vanghelie, primarul Sectorului 5 al Capitalei, președintele PSD București și, înainte de toate, mare "prietin" al limbii române și al logicii.

►►► Nu există ființă umană, fie că locuiește în Africa, în Asia sau în Rahova, care să nu fi văzut un film, să nu fi rupt o floare, o fată sau un băiat, după cazul care este fiecare.

►►► Numai cine nu lucrează nu poate să i se impute că poate să fie și mici greșeli.

►►► De când mă știu eu copil, mă urcam în pom și mâncam corcoduși.

►►► Cine nu are loc de mine nu mă interesează, să se înghesuiește!

►►► Acel tânăr care s-a transformat în 300 este vorba de unul singur.

►►► Soarta mea a fost hotărâtă de destin.

►►► Vocea mea se va face auzită oriunde. Și pe sub apă.

►►► Sunt oameni tineri, care sunt prezenți aici în față și pe care vreau să le mulțumesc.

►►► În ultimii cinci ani este anormal să mergem cu mașinile și cu transportul în comun care mergem.

►►► Deci prezența mea e datorită stării Bucureștiului în care ne aflăm.

►►► Sunt atât de nervos și de supărat, încât nu vorbesc decât administrativ.

►►► Tre să vedem cum putem să rezolvăm o parte din problemele românilor și nu cu asemenea formule de a spune ce tre să învețe românii și unde găsesc pe goagă, gagă, cum?, gugă, așa - unde găsim păpădia, unde găsim nu știu ce și unde ne interesăm de Herodot.

►►► Eu am să-l scot pe Gigi Becali din politică, pentru că Gigi Becali m-a scos pe mine din sărite.

►►► Și-ntr-un pom dacă mă puneți, eu am puncte de vedere.

Cu ocazia Zilei Internaționale a Femeii, Redacția Constelației urează tuturor domnișoarelor și doamnelor, multă sănătate, fericire, belșug și împliniri.

LA MULȚI ANI !

CONSTELAȚIA

Editat de: Editura STEF
Drobeta Turnu Severin,
Strada Crișan nr. 25
(Casa Tineretului, Etajul 2)
Tel./Fax: 0352-401584
Mobil: 0744495185

Organ de presă al Liceului Pedagogic
"ȘTEFAN ODOBLEJA" din Drobeta Turnu Severin

Coordonator: prof. CONSTANTIN STANA
Director: BORDAN GABRIEL IONESCU
Redactor Șef: ANDREEA GEORGIANA REICA
Culegere text: MARIA ALEXANDRA CIOTANOVICI
Redactori: DENISA FLORENTINA IACOB, DANIELA GEORGIANA
ADELINA VASILACHE

Tehnoredactare: N.I.T. (nitatucu@gmail.com)

ȘTIAȚI CĂ...

- Pe o chiflă de Big Mac sunt în jur de 178 semințe de susan.
- Dacă miroși banane și mere verzi (fără să le mănânci), slăbești mai ușor.
- De fiecare dată când lingi un timbru, consumi o zecime de calorii.
- Dacă pui boabe de struguri în cuptorul de microunde, acestea vor exploda.
- Cea mai veche gumă de mestecat datează de acum 9000 de ani.
- Pe parcursul vieții, un om înghite în timpul somnului în jur de opt păianjeni.
- Cea mai întrebuițată legumă din lume este ceapa.
- Alunele constituie unul dintre ingredientele dinamitei.
- Un pahar cu apă fierbinte îngheață mai repede în frigider decât unul cu apă rece.
- În 1987, American Airlines a economisit 40.000 \$ eliminând câte o măsline din fiecare salată servită celor care stăteau la bussines class.
- Mel Blanc, "vocea" lui Bugs Bunny, este alergic la morcovi.
- Măcăiul ratei nu produce ecou.
- Un gândac de bucătărie poate trăi câteva săptămâni decapitat, murind însă de foame.

- Mai mult de 10.000 de păsări mor în fiecare an strivindu-se de geamurile clădirilor.
- Limba Balenei Albastre cântărește mai mult decât un elefant.
- Găinatul produs de o găina pe parcursul vieții poate genera suficientă energie pentru ca un bec de 100W la lumineze timp de 5 ore.
- A existat o specie de cal care avea mărimea unei pisici de casă.
- La naștere, crevetele este mascul, apoi, pe măsură ce crește, devine femelă.
- Un cameleon orb, este perfect capabil să-și schimbe culoarea în concordanță cu mediul înconjurător.
- Elefantul este singurul animal cu 4 genunchi, și toți urșii polari sunt stângaci.
- În Florida, este interzis să arunci ceva, dintr-o mașină în mișcare, exceptând apa și găinile vii.
- Leul este singura felină mare care poate toarce.
- Peștii de apă sărată beau apă, iar cei de apă dulce nu.
- Durata de viață a unei papile gustative este de 10 zile.
- Barbații au de șase ori mai multe șanse să fie loviți de fulger decât femeile.
- Este anatomic imposibil să-ți lingi cotul. Cu

toate acestea, 75% din cei ce află încearcă să atingă cotul cu limba.

- În topul obiectelor cu care se înecă americanii, scobitoarea este pe primul loc.
- Sângele homarului este albastru deschis.
- Porcii nu pot să se uite în sus. Spre cer.
- Inima unui crevet este în cap.
- Șobolanii și caii nu pot vomita.
- Dihorii dorm 20 ore pe zi. Melcii pot dormi 3 ani.
- Elefantul nu poate sări.
- Cel mai puternic mușchi al omului este limba.
- Brazilia este singura țară care a jucat în fiecare Cupă Mondială.
- Dacă iei orice număr, îl dublezi, aduni 10, împarți prin 2, și apoi scazi numărul inițial, răspunsul va fi întotdeauna 5.
- Winston Churchill a fost născut într-o toaletă a femeilor în timpul unui dans.
- Inima unei femei bate mai repede decât cea a unui bărbat.
- În America de Nord crește un copac (pe care băștinășii îl numesc "pomul dracului"), a cărui coajă conține foarte mult fosfor, încât noaptea, lângă tulpina lui, se poate citi ca în orice sală de lectură.

Enculescu Florentina
Clasa a XII-a F

